

Word of God

Zin en doel van de schepping

Profetisch Woord neergeschreven door
Bertha Dudde

Vertaald door Gerard F. Kotte

Verantwoordelijk voor de uitgave:

Hans-Willi Schmitz
St. Bernardinstr. 47
47608 Geldern-Kapellen
Germany

++++++

Deze geschriften zijn niet konfessioneel! Ze willen niemand uit zijn kerk verdrijven en ook niemand werven voor een nieuwe religieuze gemeenschap. Het is alleen maar de bedoeling GOD's Woord, dat ons volgens de belofte in Johannes 14.21 werd medegedeeld, voor de mensen toegankelijk te maken.

++++++

Source: <https://www.bertha-dudde.org/nl>

Inhoud

6591 Kennis van de gang tijdens de voorontwikkeling.....	4
De oorsprong van de schepping is God.....	6
2771 Het geloof in God als oorsprong van de schepping.....	6
3148 De schepping is het bewijs van de eeuwige Godheid.....	6
Het oorspronkelijk geschapen geestelijke en zijn val.....	8
7067 De scheppingsdaad van de geestelijke wezens.....	8
7158 Reden van het ontstaan van de schepping.....	11
Omvorming van de geestelijke scheppingen in materiële scheppingen.....	14
4097 De schepping van de wereld - Mozes - Beeldspraak.....	14
3495 Geestelijke en materiële scheppingen.....	15
7849 Wat is de schepping? - Omgevormde kracht.....	16
8770 Er zijn eeuwigheden nodig geweest voor het scheppingsproces.....	18
Scheppingen in het universum.....	20
1919 Hemellichamen (met) verschillende lichtsterkte (en) de zin ervan.....	20
7942 Het ontstaan van het scheppingswerk "aarde".....	21
Aardse scheppingen.....	24
1810 Scheppingen - Miniaturen.....	24
6727 Wanneer wordt het geestelijke in de materie vrij?.....	24
De schepping mens.....	26
2330 Levensomstandigheden overeenkomstig de graad van rijpheid van de ziel en voorkennis daarvan.....	26
2344 De ziel - Drager van alle scheppingswerken.....	27
2540 Het doel van de schepping is de aanpassing aan God.....	27
3345 Meervoudige gang door de schepping - Heilsplan Gods - Het herkennen in het lichtrijk.....	28
Het overwinnen van de materie.....	30
5087 De wereld is alleen middel tot het doel - Overwinnen van de materie.....	30
7108 Door God toegekende vreugden - Scheppingswonderen.....	30
Het veranderen en verwoesten van scheppingen.....	33
2313 Voortijdige verwoestingen en de gevolgen.....	33
2910 Omvorming van de materie - Oplossen - Ontwikkelingsgang.....	34
8768 Geen scheppingswerk is zin- en doelloos.....	35
Nieuwe scheppingen.....	37
3943 Gods wil om te scheppen - Geestelijke en stoffelijke scheppingen.....	37
7268 Het heilsplan van God vereist steeds nieuwe scheppingen.....	37
Hernieuwde kluistering in de materie.....	39
3255 Een nieuwe ontwikkelingsgang - Het verbannen van het geestelijke.....	39
4631 De kwellingen van een hernieuwde kluistering in de materie.....	40
Scheppingen van de nieuwe aarde.....	42
4369 De nieuwe aarde - Scheppingen - Het paradijs.....	42

6148 De verdere ontwikkeling op de nieuwe aarde.....	43
Geestelijke scheppingen in het hiernamaals.....	45
1812 De geestelijke wereld - Paradijselijke staat.....	45
3316 Verschillende sferen in het geestelijke rijk.....	45
.....	47
5703 Doel van de Schepping - Ontwikkelingsgang.....	47

Kennis van de gang tijdens de voorontwikkeling

B.D. No. 6591

9. juli 1956

De kennis van de gang van uw ziel voor de belichaming als mens is in de laatste tijd voor het einde nuttig voor alle mensen die onverschillig door het aardse leven gaan en zich niet bewust zijn van hun verantwoordelijkheid tegenover de ziel. Weliswaar zullen zulke mensen dit weten ook niet willen aannemen, toch kan het hun een nieuw gezichtspunt openen van waaruit ze nu tegen hun bestaan aankijken.

Het kan voor hen een verklaring zijn voor veel van wat hun tot nu toe onduidelijk was. Het kan hen aansporen om na te denken en ook onrustig maken wanneer ze aan hun leven denken wat hierna komt, dat ze dan ook niet meer kunnen twijfelen wanneer zulk weten overeenstemt met de waarheid. Een denkende mens zal het niet zonder meer kunnen afwijzen, maar slechts weinige zullen bereid zijn het aan te nemen. Doch het zou voor het einde nog veel mensen tot bezinning kunnen brengen en aanleiding geven tot een andere instelling tegenover God.

En het overbrengen van deze kennis behoort ook tot de middelen die God nog gebruikt in Zijn liefde, dat Hij de mensen inzage laat nemen in Zijn plan van eeuwigheid, omdat met de beëindiging van dit verlossingstijdperk ook de poorten naar het rijk hierna worden gesloten en er alleen nog deze twee mogelijkheden zijn van een verder bestaan: als mens op de nieuwe aarde of als uiteengevallen geestelijks weer hernieuwd gekluisterd in de schepping. Terwijl tevoren kennis daarvan niet noodzakelijk was, omdat de nog niet rijpe zielen in het rijk hierna nog rijp konden worden en dus tijd genoeg hadden voor hun ontwikkeling, die echter de mens van de laatste tijd ontbreekt en die God daarom nog op een andere wijze wil helpen om een zekere graad van rijpheid te bereiken, die de kluistering in de harde materie uitsluit. Wel is de geestelijk strevende al steeds inzage verleend in Gods heilsplan, maar meestal voor diens eigen ontwikkeling, of om bijzonder leergierige mensen te onderrichten, bij wie God hun verzoeken om opheldering daarover vervulde.

Maar in de laatste tijd moet deze kennis worden verbreid onder de mensen als aanmaning en waarschuwing. Want hoewel het herinneringsvermogen van de mensen is weggenomen, zal het geloof aan de eindeloos lange weg van de ziel tevoren, toch een zekere verantwoordelijkheid oproepen. En ook bij de ongelovige kunnen overwegingen opkomen over zijn levenswandel en deze kunnen bij hem steeds weer als stille maners opduiken, zodat hij zich in gedachten daar toch mee bezighoudt. En zo nu en dan zullen ook zulke ophelderingen voor de mensen gaten opvullen. Ze zullen eerder bereidheid vinden te worden aangenomen, omdat dan ook de zin en het doel van de schepping begrijpelijk wordt. Maar steeds alleen voor die mensen, die tot nadenken gestemd zijn en **willen** geloven, maar logische redenen verlangen om te **kunnen** geloven. Zulke mensen werpt God een noodanker toe dat hen op vaste grond kan trekken.

En Hij zal ze ook de wegen laten vinden waarop ze wetend worden. Hij zal het weten over het heilsplan en de eindeloos lange ontwikkelingsgang van de ziel ook daarheen leiden, waar het nodig zal zijn, ofschoon ook niet alle mensen het nodig hebben, daar kennis van te hebben.

Doch God kent de gedachten en bedenkingen van ieder afzonderlijk en Hij wil hun antwoord geven of de bedenkingen uit de weg ruimen.

Maar niets zal zin- of doelloos zijn, wat Hij onderneemt. En wat Hij aan weten naar de aarde stuurt, heeft Hij in Zijn wijsheid ook als doeltreffend gezien.

Amen

De oorsprong van de schepping is God

Het geloof in God als oorsprong van de schepping

B.D. No. 2771

12. juni 1943

De oorsprong van alle dingen ben Ik en als u de oorsprong wilt loochenen, erkent u Mij niet als scheppende kracht en bijgevolg ook niet als het machtige wezenlijke dat uit zich zelf kan voortbrengen wat het wil. U meent dan dat al het geschapene uit zichzelf is ontstaan zonder inwerking van een macht die een wil heeft. En dus gelooft u ook niet aan een vormgever en bewaarder van datgene wat voor u zichtbaar is. Integendeel, u beschouwt de natuur, evenals elke schepping, als producten die vanzelf zijn ontstaan en die daarom onder geen enkele Macht geplaatst zijn die ze bepaalt, die dus door geen enkele wil worden geregeerd. En deze geheel onjuiste mening maakt u onbekwaam te geloven in een Wezen dat in innigste verbinding staat met datgene wat Het door eigen macht en kracht heeft geschapen. Want als u de oorsprong van de schepping niet kent, zult u ook geen verbinding zoeken met de Schepper. Dus u zult Hem noch liefhebben, noch vrezen. En u zult ook nooit aan uzelf werken om dichter bij Hem te komen.

Het ontbreekt u met het geloof ook aan de liefde en bijgevolg ook aan de waarheid, want u roept de Schepper van hemel en aarde niet aan, die u alleen alles kan bezorgen wat u ontbreekt.

Zonder het geloof in Mij komt u niet dichter bij de waarheid. En geloven in Mij betekent Mij als Schepper van hemel en aarde erkennen, u zelf als voortbrengselen van Mij te zien, die onscheidbaar van Mij zijn, zelfs wanneer ze schijnbaar geïsoleerd in de schepping staan. Ik ben van eeuwigheid tot eeuwigheid. En alles wat uit Mij is, is onvergankelijk, dus eveneens eeuwig in zijn oer-substantie. De zichtbare vorm echter blijft niet eeuwig bestaan. Ze is vergankelijk, al gaan er ook eindeloze tijden voorbij, voordat al het zichtbare zich heeft vergeestelijkt. Deze zichtbare vorm is wel vergankelijk voor het menselijk oog, zodra het geestelijke daaruit wegvlucht om een nieuwe vorm te bewonen, met als doel zijn verdere ontwikkeling. Erkent u Mij als oorsprong van alle dingen, dan weet u ook dat alle kracht die van Mij is uitgegaan, naar Mij moet terugstromen. Dat dus de schijnbare vergankelijkheid van de schepping het proces is om het geschapene terug te krijgen, dat Mij als Schepper en Bewaarder niet wilde erkennen, dat dus zichzelf isoleerde en trachtte de verbinding met Mij te verbreken. Wie Mij erkent, probeert ook met Mij verbonden te blijven. Hij gelooft in Mij en hij wordt door het geloof wetend. Hij weet dat de schepping, het zichtbare, alleen middel is tot het doel, maar dat het niet eeuwig blijft bestaan, omdat het alleen het omhulsel is van het onrijpe geestelijke dat tot rijpheid moet komen. Maar wie geen voeling heeft met de oneindigheid, wie wel de schepping, maar niet haar Veroorzaker ziet, diens verstand zal nooit de oorsprong en het doel van de schepping doorgronden.

Hij meent wetend te zijn en is blind in de geest. En zijn denken is onjuist. Het geloof in Mij als Schepper en Bewaarder van alle dingen ontbreekt hem. En zonder dit geloof kan hij zich niet met Mij verbinden en bijgevolg ook niet in Mij als de Oerkracht opgaan, wat het uiteindelijke doel is van al datgene wat voor u zichtbaar is.

Amen

De schepping is het bewijs van de eeuwige Godheid

B.D. No. 3148

4. juni 1944

Een duidelijker bewijs voor het bestaan van een eeuwige Godheid dan de schepping is er niet. Want aan haar kan de mens dagelijks zien hoe zich een wonder voltrekt. Hij kan aan haar het werkzaam zijn van een kracht vaststellen en hij kan zich nu deze kracht voorstellen zoals hij wil. Hij moet ze in verbinding brengen met iets wezenlijks dat zich daardoor zichtbaar tot uitdrukking brengt.

Want werken die van diepste wijsheid getuigen, waarvan het bestaan niet doel- of zinloos is, moeten tevoren weloverwogen zijn en nu door een wil die over de kracht heerst, in een zekere wetmatigheid tot vorm worden. En deze wil getuigt van een Wezen dat als eeuwige Schepper van het gehele universum moet worden erkend. Geen scheppingswerk is zonder bepaald plan ontstaan. Want zelfs wanneer voor de mens de bestemming ervan nog verborgen is, ligt die toch aan elk werk ten grondslag dat uit de wil van de scheppende Macht is voortgekomen. Hoe aandachtiger de mens daarom de schepping beziet, des te overtuigender zal hij ervan zijn, hierin het werk te zien van een Meester die uitermate liefdevol, wijs en machtig is. En dus kan de schepping alleen tot een rotsvast geloof leiden, zodra de mens zoekende is en zich ernstig wil overgeven aan de gedachten die in hem bovenkomen bij het aanschouwen van ook het kleinste scheppingswerk. Want God zelf spreekt tot hem door de schepping en ieder mens kan Zijn taal verstaan wanneer hij gewillig is die te horen. Want de mens zou niets uit eigen kracht kunnen laten ontstaan wat voor hem zichtbaar is in de schepping. De kracht van God moet eerst werkzaam worden en deze kracht moet worden toegekend aan een Wezen dat zelf het eigenlijke Zijn is, omdat elk scheppingswerk een planmatigheid doet blijken, dus de kracht door de wil is gestuurd. Maar zodra een wil wordt erkend, moet er ook een drager van deze wil zijn, ongeacht in welke vorm de mens zich deze voorstelt. Want voor de mens is de eeuwige Godheid niet voor te stellen en toch moet ze erkend worden als een Wezen dat denkt en vormgeeft, dat Zijn gedachten tot een vorm laat worden door Zijn wil die van diepste wijsheid getuigt. Wijsheid en almacht zijn dus aangetoond en de liefde is de oergrond van al datgene wat bestaat. De liefde voor dat wat elk scheppingswerk in zich draagt, voor het wezenlijke dat eens uit Zijn kracht is voortgekomen, dus een deel is van Hem zelf.

De mens weet weliswaar als zoekende niets af van het geestelijke leven in de gehele schepping, voorlopig kan hij alleen de Oerkracht herkennen, de Schepper van al datgene wat zijn oog opmerkt. Maar het innerlijke leven zal ook niet voor hem verborgen blijven als hij dit weten nastreeft. Want heeft hij eerst een Schepper vol van wijsheid en macht herkend, dan zal hij ook naar de zin en het doel van de schepping vragen. En hij zal antwoord krijgen.

En dan zal hij de liefde Gods herkennen die onophoudelijk actief is om nieuwe scheppingen te laten ontstaan, om ze als verblijfplaats toe te wijzen aan het wezenlijke dat daarin rijpen moet. En de mens krijgt nu een helder beeld. Hij onderwerpt zich in diepste deemoed aan zijn Schepper die hij nu nooit meer zal ontkennen. Die hij heeft herkend als een Wezenlijkheid in hoogste volmaaktheid, vol liefde, wijsheid en almacht, op wie hij nu aanstuurt met elke gedachte omdat hij dit Wezen moet liefhebben en begeert in diens nabijheid te komen. Dus kan de mens, ook zonder dat hem het goddelijke woord door medemensen wordt gepredikt, zelf kennis nemen van Zijn bestaan. Want God brengt hem het eenvoudigste middel dagelijks onder ogen. Hij hoeft alleen maar aandacht te schenken aan de schepping en serieus van plan zijn haar tot zich te laten spreken, dan spreekt God zelf al tot hem. En hij ontvangt Zijn woord rechtstreeks, doordat hem door middel van gedachten opheldering wordt gegeven, zodat hij tot een levend geloof kan komen. En dit geloof zal in hem verankerd zijn, want de schepping getuigt van de liefde, wijsheid en almacht Gods voor ieder die als zoekende vraagt en luistert naar het antwoord dat hem door de Schepper zelf wordt toegestuurd.

Amen

Het oorspronkelijk geschapen geestelijke en zijn val

De scheppingsdaad van de geestelijke wezens

B.D. No. 7067

17. maart 1958

Het is mijn wil, dat het licht in u wordt, waar het in u nog donker is. De mensen die niet vragen, kunnen geen antwoord krijgen, maar die zouden willen weten en zich tot Mij zelf wenden, hen zal Ik ook antwoord doen toekomen, opdat ze Mij in mijn liefde en wijsheid leren herkennen en Mij zelf hun liefde schenken.

De scheppingsdaad van de geestelijke wezens was een geestelijk gebeuren, dat u mensen pas dan begrijpelijk zal zijn, wanneer u zelf in het rijk van het licht zult zijn binnengegaan. Zolang u op aarde bent, kan het u alleen in grote lijnen worden getoond, in overeenstemming met uw begripsvermogen. Toch zullen deze niet van de waarheid afwijken, maar laten ze zowel de diepere redenen alsook de oneindig vele gebeurtenissen er tussen door ontbreken, die er ook niet toe zouden bijdragen u opheldering te verschaffen. Maar hiervan kunt u zeker zijn, dat Ik u, die alleen begeert in de waarheid te worden onderwezen, niet in een verward denken terecht laat komen.

Mij hield bij de schepping van het eerste wezen alleen de gedachte bezig, Me een vat te scheppen dat de voortdurend uitstromende kracht van mijn liefde zou opnemen, omdat mijn onbegrensde liefde zich wilde wegschenken en steeds maar gelukkig maken. Maar de kracht van mijn liefde bracht onophoudelijk geestelijke scheppingen van veelvuldige aard voort. En Ik wilde daarom ook iets laten ontstaan wat met Mij zelf overeenstemde, dus een evenbeeld van Mij. En wat Ik wilde, dat gebeurde. Een wezen in hoogste volmaaktheid ontstond naast Mij, aan hetwelk Ik zelf mijn vreugde had, dat onuitsprekelijk mooi was, dat een afbeelding van Mij zelf was en dat nu door de kracht van mijn liefde werd doorstraald, zodat het eveneens tot onbegrensde scheppende bezigheid in staat was. Zoals Mij nu de krachtbron van mijn liefde ertoe had gebracht, voor zich een opnamevat te vormen, in hetwelk hij zich kon uitstorten, zo ontstond nu ook in dit wezen de wil en het verlangen, de hem onafgebroken toekomende krachtstroom van mijn liefde te gebruiken en eveneens wezens uit zich te laten voortkomen.

Het was dus dezelfde gebeurtenis, die zich nu herhaalde. Want Ik wilde dit eerst geschapen wezen laten delen in de onvoorstelbare gelukzaligheid, gelijksoortige wezens het leven te geven, want als "evenbeeld" van Mij zelf was het ook met dezelfde gevoelens bezielde. Het stroomde over van liefde en de kracht die het voortdurend van Mij betrok, liet het wezen ook niet werkeloos zijn. Ze had een uitwerking in juist dat gebeuren van het scheppen van ontelbare wezens.

Ook de nu geschapen wezens konden niet anders zijn, dan het eerste door Mij zelf geschapen wezen was. Het waren hoogst volmaakte, oppermachtige geesten, stralend van het licht, die allen overeenkwamen met het evenbeeld dat Ik zelf buiten Me had geplaatst. Door het toestromen van de kracht uit Mij, die de handeling van het scheppen van deze wezens eerst mogelijk maakte, was Ik zelf dus ook hun "Schepper", ofschoon pas de wil van het eerst geschapen wezen deze kracht van Mij gebruikte. Alle wezens kwamen dus uit Mij en mijn eerste evenbeeld voort. En alle wezens bezaten dezelfde scheppende macht. Maar in alle oergeschapen wezens was ook mijn wil werkzaam. De grote menigte van oergeschapen wezens was in vurigste liefde voor Mij ontbrand, omdat mijn vuur van liefde hun oerelement was, omdat ze waren voortgebracht door de zuiverste liefde en bijgevolg ook al het geschapene positief tegenover Mij stond.

Eindeloze tijden gingen voorbij in de meest gelukzalige harmonie en voortdurende uitwisseling van liefde. En deze toestand zou niet hebben hoeven te veranderen. Maar toen kreeg het gebeuren van het scheppen een andere vorm, wat alleen maar geestelijk te begrijpen is. En dit werd in werking gezet

door het verlangen van mijn eerst geschapen wezen, van mijn lichtdrager, om Mij zelf te zien. De liefde van het wezen ging nog onveranderd naar Mij uit en daarom begeerde het Mij te aanschouwen, ofschoon het wezen het inzicht bezat, dat Ik als "Kracht- en Lichtcentrum" voor hem, die Ik geschapen had, niet zichtbaar kon zijn; dat hij zou zijn vergaan bij de aanblik van de volheid van mijn licht, dat het geschapene - als lichtvonk van Mij zelf - zou hebben verteerd en daarom dus een schouwen niet mogelijk was. En omdat het Me niet kon zien, flitste de gedachte door hem heen, zich onafhankelijk van Mij te maken en als het ware zich als de schepper zelf tegenover het leger van de oergeschapen geesten neer te zetten. Een gedachte, die in hem ontstond als gevolg van het verlangen Mij te aanschouwen, tegen beter weten in. Alle wezens bezaten ook, als wezenlijk kenmerk van de volmaaktheid, de vrije wil, die echter steeds in overeenstemming was met mijn wil. En deze vrije wil liet ook die verwarring als gedachte toe.

Dus van Mij uit werd de lichtdrager, Lucifer, niet gehinderd zijn vrije wil verkeerd te richten. Maar ook het scheppingsgebeuren liep nu vast. Dat wil zeggen, zodra zijn wil niet meer overeenstemde met de mijne, sloot hij zich als het ware af voor de krachtstroom van mijn liefde, maar steeds slechts voorbijgaand, want nog was zijn weerstand zo gering, dat de liefde toch doorbrak en hij zich geheel en al weer aan Mij overgaf, wat nu ook onverminderde toevoer van kracht betekende en dus ook onverminderde scheppende activiteit. Maar de verkeerde gedachten kwamen steeds weer in hem boven, omdat hij ze niet aan Mij zelf voorlegde en Ik ze hem zou hebben kunnen weerleggen.

Want hij schoof Mij af en toe terzijde en merkte niet dat hij zichzelf verzwakte in zijn kracht. Want zodra hij de band met Mij losser maakte door verkeerd gerichte gedachten, werd ook het toestromen van de kracht van liefde geringer, wat echter niet tot hem doordrong bij het zien van de ontelbare geestenschaar, die hij al in het leven had geroepen door zijn wil met gebruikmaking van mijn kracht. Steeds weer moet naar voren worden gebracht, dat eerst mijn kracht hem het scheppen van de wezens mogelijk maakte en dat zijn liefde voor Mij hem pas de kracht opleverde, waaruit begrijpelijk wordt, dat een afnemen van zijn liefde ook de toevoer van kracht verminderde.

En op zijn beurt was ieder geschapen wezen ook een bewijs van de band van Lucifer met Mij, dus kon er geen wezen meer ontstaan als Lucifer zich bewust van Mij had gescheiden, om welke reden alle geschapen wezens ook mijn aandeel zijn, want ze zijn liefdeskracht uit Mij. En toch was een groot deel van alle geschapen wezens van Mij afgevallen. En dat rechtvaardigt de vraag, of de wezens verschillend van aard waren in hun oersubstantie.

Ik plaatste één enkel wezen zelfstandig buiten Mij. En dit wezen was mijn evenbeeld. Dus bijgevolg moesten de nu door dit wezen in het leven geroepen geestelijke wezens weer geheel met Mij en mijn evenbeeld overeen komen. Het waren dezelfde volmaakte, in het hoogste licht stralende schepselen, want er kon uit onze beider liefde en wil, die geheel gelijk waren gericht, alleen iets voortkomen, dat hoogst volmaakt was. Wezens, die op geen enkele manier onderdoen voor de eerst geschapen lichtdrager. Ze waren dus eveneens buitengewoon machtig en gloeiden in vurige liefde voor Mij, ofschoon ze niet in staat waren Mij te aanschouwen. Maar ze herkenden Mij, want Ik openbaarde Me ook aan hen door het woord. Er was een eindeloze schare van die geesten, die in hoogste gelukzaligheid Mij prezen en lof toezongen, die in eerbied bereid waren Mij te dienen en die steeds alleen maar volgens mijn wil werkzaam waren, dus evenbeelden van Mij zelf waren. En deze onbeschrijflijk gelukzalige geestenschaar zou de liefde van de lichtdrager steeds meer hebben moeten vergroten.

Doch nu begonnen in hem verschillende gevoelens tegen elkaar te strijden. Hij zag de in heerlijkheid stralende wezens en verlangde nu ook Mij zelf te aanschouwen. Hij geloofde van zichzelf, als voor de wezens zichtbaar, Mij de baas te zijn en hij wilde Mij niet meer erkennen als Degene uit wie alles voortkwam, ofschoon hij wist, dat ook hij zelf van Mij was uitgegaan. In het bewustzijn van zijn hem doorstromende kracht, begon hij het losmaken van de Krachtbron te voltrekken. Een gebeuren, dat zich over eeuwigheden uitstrekte, omdat hem steeds weer het verlangen naar het gelukkig zijn naar Mij drong en hij daarom ook steeds weer kracht betrok voor het scheppen van steeds weer nieuwe wezens. En zo waren ook deze wezens in hun oersubstantie hetzelfde, namelijk door Mij uitgestraalde

liefdeskracht. Maar het zich tijdelijk van Mij afwenden had ook op het scheppingsgebeuren een bepaalde invloed, doordat de wil en de liefde van die wezens zich veel meer op hun verwekker richtten dan op Mij. Maar Ik trachtte noch deze wezens noch de lichtdrager ertoe te brengen te veranderen. Maar ze waren in dezelfde mate vol van licht. Ze beseften eveneens, dat Ik hun Schepper was en konden daarom ook in vrijheid van hun wil juist beslissen, toen deze grote beslissing van hen werd gevraagd.

Mijn eerst geschapen wezen had verbinding met alle door hem verwekte wezens, zoals ook Ik met alle wezens onafscheidelijk verbonden was, omdat de kracht van mijn liefde hen doorstroomde, daar ze anders niet zouden blijven bestaan. Mijn tegenstander probeerde de band met het door hem geschapene ook dan nog te bewaren, toen het al een van Mij afgekeerde wil had. Dat wil zeggen ook de eerste geestelijke wezens werden door hem aangezet, zich van Mij af te keren en er bezweken bijgevolg ook enkele van hen aan zijn verzoeking. Lucifer trok ook dezen mee in de diepte, wier inzicht waarlijk ook het schandelijke van zijn plannen zou hebben moeten verafschuwen. En de zonde van dezen was nog veel groter. Daarom is de weg van de terugkeer ook veel zwaarder, terwijl echter het merendeel van de eerst geschapen wezens bij Mij bleef, toen de aanhang van mijn huidige tegenstander zich van Mij losmaakte.

De verborgen weerstand die Lucifer tegen Mij begon in te brengen, had tot gevolg dat er een eindeloos leger van geschapen geesten deels voor deels tegen Mij besliste, toen deze aan de wilsproof werd onderworpen. Want de weerstand verstoerde de tot nu toe gesloten eenheid. Dezelfde wil, dezelfde liefde beheersten mijn vroegere evenbeeld niet meer. Het viel uiteen en deze verdeeldheid bemerkten nu ook de uit onze liefde voortgekomen wezens, die nu geaard waren zoals hun verwekker, ondanks dat mijn kracht aan hun verwekking deel had. Daar echter bij de eerst geschapen geestelijke wezens die weerstand nog niet aanwezig was; daar liefde en wil van de lichtdrager geheel in Mij opgingen, konden ook uit deze liefde alleen wezens voortkomen, die geheel met ons overeenstemden, die in stralende volheid van licht en onbegrensde kracht getrouwe afbeeldingen waren van Mij zelf, evenals ook evenbeelden van het wezen dat Ik in mijn liefde buiten Mij had geplaatst, en die ook, tot op enkele uitzonderingen na, bij Mij bleven. En in deze laatsten vond hetzelfde gebeuren plaats als in Lucifer: dat de vrije wil zich verkeerd richtte, dat ze begeerden hun God en Schepper te zien en uit mijn noodzakelijke onzichtbaarheid verkeerde gevolgtrekkingen maakten, doordat ze het voor hen "zichtbare" erkenden als hun "god", die zelf nu ook aanmatigend werd en ontelbare wezens tot zich trok, die allen de band met Mij dus opzettelijk verbraken en daardoor in de diepte stortten.

Alle geschapen wezens straalden eens in licht en kracht, terwijl zonder de krachtstroom van mijn liefde niets zou hebben kunnen ontstaan. De verminderde lichtstraling begon pas met het minder worden van Lucifers liefde voor Mij, wat echter niet betekent dat het die wezens zou hebben ontbroken aan het licht van het inzicht. Want op het moment van de schepping doorstroomde ook de kracht van mijn liefde weer de verwekker van al het wezenlijke. Maar juist die momenten werden steeds zeldzamer, tot hij opzettelijk tegen Mij in opstand kwam en nu geen enkele toevoer van kracht meer kon ontvangen, omdat hij die zelf afwees in het geloof, net zo vol van kracht te zijn als Ik. En nu werd ook zijn geestelijke toestand duister. Hij, die eens mijn evenbeeld was, is tot mijn tegenpool geworden. Hij is in zijn wezen geheel tegenovergesteld. Hij is in uiterste diepte gezonken en met hem zijn aanhang, waarin hij zijn vermeende macht en sterkte ziet. Het hoogste wezen, uit mijn liefde voortgekomen, is het diepst gezonken, omdat het zijn vrije wil, het kenmerk van goddelijke herkomst, heeft misbruikt. En ieder wezen stond het vrij, deze wil te richten op Mij of op hem. Ieder wezen kon de wilsproof doorstaan, omdat ieder wezen in het licht van het inzicht stond en ook over kracht beschikte om het aandringen van zijn verwekker weerstand te bieden.

Maar ook ieder gevallen wezen zal mijn liefde niet verliezen. Want mijn liefde liet het ontstaan en mijn liefde laat het ook eeuwig niet meer vergaan. Maar zolang het zijn weerstand niet opgeeft, zal het niet in staat zijn mijn liefde te merken en daarom ongelukkig zijn. Maar ook zijn weerstand zal verzwakken en het wezen zal eenmaal weer mijn liefde zoeken en de weg van terugkeer naar Mij bewust gaan. En dan zal het ook mijn onmetelijke liefde inzien. Het zal zijn God en Schepper

herkennen in Jezus Christus, in wie Ik zelf voor alle wezens de zichtbare God werd, die ze begeerden te zien en die hen de weg heeft bereid terug in het vaderhuis.

Amen

Reden van het ontstaan van de schepping

B.D. No. 7158

3. juli 1958

Wat zich heeft voltrokken in het rijk der geesten, was de reden van het ontstaan van de schepping, van het volledige universum met al zijn scheppingen van geestelijke en materiële aard. Voor het ontstaan van deze scheppingen bestond alleen het geestelijke rijk, het was een wereld van onmetelijke zaligheden, waarin geestelijke wezens zich verheugden over hun bestaan en die in het bezit van kracht en licht konden scheppen, al naar gelang hun bestemming. En dit „scheppen“ bestond weer uit geestelijke scheppingen, in het verwerklijken van gedachten en ideeën, die deze wezens vanuit God toestroomden en die zij in onmetelijke zaligheid nu tot uitvoer brachten, omdat hun de kracht daartoe ter beschikking stond en zij ook hun wil vrij konden gebruiken.

En deze toestand van zaligheid van de geestelijke wezens had nooit hoeven te veranderen, zij hadden geen beperking van hun kracht noch vermindering van het licht te vrezen, zolang in hen de liefde tot hun God en Schepper onveranderd bleef en zij dus doorstraald werden met het goddelijke liefdelicht. Maar toen deed de toestand zijn intrede, waarbij de wezens een nieuw inzicht verkregen, waarbij hun van de zijde van de lichtdrager Lucifer van het eerst-geschapen wezen de Eeuwige Godheid, omdat Hij niet zichtbaar was, als twijfelachtig werd voorgesteld waarbij hij zichzelf voorstelde als degene, van wie alle geestelijke wezens uitgegaan waren, en die van hen nu ook de erkenning als god en schepper verlangde.

Nu werden de wezens in een tweestrijd gebracht, want hun liefde gold Hem, Die hen geschapen had maar de voorstelling van Lucifer bracht hen in verwarring, ja ze scheen hen geloofwaardiger, want er ging een glans-en lichtstraling van Lucifer uit en ook zij waren niet bij machte een boven hem staand wezen te aanschouwen. Alleen was in hen nog het licht van het inzicht, als gevolg waarvan zij ook de voorstelling van Lucifer in twijfel trokken.

Maar momenten van inzicht en kleine vertroebelingen begonnen elkaar nu af te wisselen, en hoe meer het wezen zich aan dit laatste overgaf, des te langer duurden de fasen van verduisterd denken, dan wel: de gedachten werden helder, en het wezen zag helder zijn ware herkomst in. En in dit laatste geval was Lucifer niet bij machte hun inzicht te vertroebelen. Degenen met vertroebelde gedachten echter kreeg hij al gauw in zijn macht, en ze sloten zich bij hem aan en zagen in hem hun god en schepper, omdat zij de momenten vol van licht werden, die steeds weer ook in hen opdoken, voordat de definitieve val in de diepte plaatsvond.

De onverminderde kracht die Lucifer van begin af aan bezat, had een ontelbaar leger van zaligste geestelijke wezens in het leven geroepen, en uit deze overvloed van zijn scheppingen, groeide in hem een vals zelfbewustzijn. Hij zag niet meer de Bron, uit Welke hij deze kracht geput had, maar hij zag alleen nog „bewijzen“ van de kracht, die hem doorstroomd had, en deze wilde hij alleen en uitsluitend voor zichzelf bezitten, hoewel hij wist, dat ze ook Hem toebehoorden, uit Wiens kracht hij scheppen mocht. Maar hij wilde ze niet alleen bezitten, maar ook in deze wezens het licht verduisteren dat hen heel duidelijk hun herkomst openbaarde. En het lukte hem aldus, de wezens in een tweestrijd te storten, die echter ook hun gelukzaligheid verminderde en hun scheppende werkzaamheid belemmerde tot ze definitief gekozen hadden voor hun heer en daardoor zowel de wezens als ook de lichtdrager hun kracht en het licht inboetten en in de duisternis stortten.

En deze geestelijke gebeurtenis, die jullie mensen slechts in grote lijnen verklaard kan worden, was aanleiding voor het ontstaan van eindeloze scheppingen van geestelijke en materiële aard. Deze scheppingen zijn slechts het omgevormde, afgevalen geestelijke. Door deze afval van God, dus eindeloos verre verwijdering van Hem, werd het in zijn substantie steeds harder, hoe verder het viel. Dit moet zo worden begrepen, dat de geestelijke kracht uit God, die tot steeds levendiger

werkzaamheid aanzet, dit geestelijke niet meer kon beroeren, omdat het zichzelf daartegen verzette; en zo hield de werkzaamheid op, de beweeglijkheid verstarde, het leven en wat achterbleef, was volledig verharde substantie, weliswaar oorspronkelijk door God uitgestraalde kracht, maar volledig onwerkzaam geworden.

Maar Gods liefde en wijsheid had het geestelijke oorspronkelijk een andere bestemming toebedacht: ononderbroken werkzaamheid naar Zijn wil, die echter tegelijkertijd ook de wil van het wezen moest zijn. De geestelijke wezens hadden in strijd met hun bestemming gehandeld, ze wilden hun kracht benutten tegen Gods wil, maar ze konden het niet meer, omdat ze zichzelf door hun afval van hun kracht beroofd hadden.

Nu greep Gods liefde weer het geheel verharde geestelijke aan, dat zichzelf niet meer herkende, dat slechts een samenballing van zich tegen God verzettende geestelijke substanties was. De kracht van Zijn liefde dreef deze substanties uit elkaar en liet daaruit de meest veelzijdige scheppingswerken ontstaan. Hij vormde dus als het ware de eens van Hem uitgestraalde kracht om, Hij gaf elk afzonderlijk scheppingswerk zijn bestemming, die nu ook vervuld werd in de wet van „je moet“, zodat het opgeloste geestelijke nu tot werkzaamheid gedwongen werd, maar zonder iedere vorm van ik-bewustzijn, dat het tevoren als geestelijk wezen bezeten had.

De scheppingen zijn dus eigenlijk niets anders dan dat, wat in het allereerste begin van God als wezen uitgegaan was, maar in volledig veranderde toestand, wat zijn volmaaktheid betreft. Want alle scheppingen zijn of bevatten slechts het onvolmaakte geestelijke, dat op de terugweg is naar God. De volmaakte geestelijke wezens hadden geen materiële scheppingen nodig, zij brachten vanuit zichzelf alleen hun ideeën en gedachten voort, maar dit waren weer alleen geestelijke produkten van hun wil en hun denken en hun onbegrensde kracht. Het was een wereld, waarin zich ook alleen maar het volmaakte bevond. Daarbinnen bestonden generlei gebreken, generlei beperkingen en generlei tekortkomingen. Want deze traden pas naar voren, toen het universum van-God-afgevalen-wezens bevatte toen het onvolkomen geestelijke omhulsels nodig had, waarin het gedwongen werd tot werkzaamheid.

Waar zich dus deze of gene vormen bevinden, is ook het onvolkomen geestelijke daarin verbannen, en hoe vaster deze vormen zijn, des te meer verhard en zich tegen God verzettend is het daarin gebonden geestelijke. Maar ook de vorm zelf de materie bestaat uit zulke onvolkomen substanties, die alleen door de kracht van Gods liefde bijeengehouden worden, om een doel te dienen: als dragers van geestelijke wezens dezen te helpen omhoog te klimmen. De kracht van Gods liefde omhult al deze geestelijke substanties, maar ze werkt niet dwingend op hen in zoverre, als zou ze de weerstand met geweld breken.

Het scheppingswerk moet weliswaar een bepaalde werkzaamheid verrichten naar Gods wil, maar daarin wordt het geestelijke niet gedwongen zich tot God te wenden. Daarom kan het ook gebeuren, dat het tot een oerwezen behorend geestelijke de gehele gang door de scheppingswerken aflegt tot aan de laatste belichaming als mens en toch het verzet tegen God nog niet opgegeven heeft, omdat zijn vrije wil dit tot stand moet brengen, die zich even gemakkelijk weer op de heer der duisternis kan richten. Maar de continue werkzaamheid in dwangstoestand brengt meestal een vermindering van de weerstand tegen God teweeg, omdat het wezenlijke reeds bij de geringste zelfwerkzaamheid een zeker welbevinden ondervindt, omdat een uiting van kracht beantwoordt aan zijn oerwezen.

De ontelbare sterrenwerelden, alle zich daarin bevindende scheppingen, zijn het gevolg van deze toenmalige afval in het rijk der geesten. Ze zullen nog eeuwigheden bestaan, er zullen steeds nieuwe scheppingen ontstaan, om voor al het eens gevallene de weg van de terugkeer naar God mogelijk te maken. Er zullen eeuwigheden voorbij gaan, totdat het werk van het terugvoeren volbracht is, totdat ook het laatste verharde geestelijke zal zijn opgelost en de weg van de terugkeer kan betreden.

Maar eenmaal zullen al deze scheppingen zich vergeestelijkt hebben, eenmaal zal er weer slechts een „geestelijke wereld“ bestaan, waar al het geestelijke, in eenheid met de wil van God, werkzaam en onvergelijkkelijk gelukkig is. Eens zal God het doel bereikt hebben, dat Hij niet alleen „schepselen“, maar „kinderen“ om zich heen heeft, die Hij de grootste gelukzaligheden bereiden kan, omdat Zijn

oneindige liefde Hem tot voortdurend gelukkig maken aanzet en Hem ook niet eerder laat rusten, tot Hij zijn doel bereikt heeft.

Amen

Omvorming van de geestelijke scheppingen in materiële scheppingen

De schepping van de wereld - Mozes - Beeldspraak

B.D. No. 4097

5. augustus 1947

Laat u niet meeslepen te oordelen, zolang uw geest nog niet volledig gewekt is. Er bestaat zoloneindig veel dat uw verstand zou belasten als dit het zou moeten verwerken, maar dat toch goddelijke wijsheid is, dus een weten dat geheel overeenstemt met de waarheid. De mens kan er in zijn onvolmaaktheid nog geen deeltje van begrijpen. Er kan hem daar ook niet door nog zulk scherp denkwerk een licht over opgaan. Integendeel, hij moet langs geestelijke weg dienaangaande opheldering verlangen en in ontvangst nemen.

Hij moet God tot zich laten spreken, rechtstreeks of in de vorm van gedachten die na innig gebed in hem opkomen. Wat voor de ene mens volledig te begrijpen is, kan voor de ander een ondoorzichtig weten zijn als de donkerste nacht. En dus zal de laatste verwerpen wat de eerste als zuivere waarheid herkent en aanneemt. Maar een debat daarover kan die ander ook opheldering geven als hij zoiets verlangt. Zo kan God eveneens in de vorm van onderrichtingen door medemensen de waarheid uitdelen, als Hij door een instelling Zich zelf kan uiten of deze dicteert wat nodig is te weten:

Er bestaan verschillende uitleggen over de schrifttekst van de schepping der wereld en elke uitleg kan waar zijn wanneer ze is uitgegaan van Hem die de eeuwige Waarheid zelf is. En bijgevolg is het afhankelijk van de graad van rijpheid van degene die wordt onderricht, welke uitleg hij nodig heeft. Hij kan de scheppingsdagen beschouwen zoals hij wil. Hij kan een zuiver geestelijke samenhang willen onderkennen en wordt beantwoordend daaraan onderricht. Maar hij kan ook zichzelf als middelpunt van welke materiële schepping dan ook beschouwen en dienovereenkomstig de overgeleverde uitspraken van Mozes uitleggen, of ze als onbegrijpelijk voorlopig terzijde leggen. Dat wil zeggen: tot de rijpheid van inzicht is vergroot door een levenswandel in overeenstemming met de goddelijke wil. Hij zal op aarde nooit tot een totaal begrip komen, want de goddelijke wijsheid is onuitputtelijk, ondoorgrondelijk, totdat de mens volmaakt is, ofschoon God de mens verlicht en hem een omvangrijk weten kan overbrengen door Zijn geest. De schepping van de wereld kan de mens niet anders duidelijk worden gemaakt dan in beelden. De mensen ten tijde van Mozes waren met de beeldspraak vertrouwd, zodat ze niet alleen de aardse - dat wil zeggen de materiële - ontwikkeling van de aarde daaronder verstonden, maar ook de geestelijke samenhang konden begrijpen als ze deze te weten wensten te komen. De woorden van Mozes zijn niet oppervlakkig gegeven en ze kunnen daarom ook niet naar woordelijke inhoud worden begrepen. Maar God zelf sprak tot Mozes en wel voor de gehele mensheid van een heel verlossingstijdperk dat een eindeloos lang tijdsbestek omvat. En Zijn toespraak was zo gehouden, dat ze toegepast kon worden op de tegenwoordige tijd, het verleden en de toekomst. Ze verlichtte zowel de tijd van het begin tot aan het einde van een verlossingsperiode, alsook de oertijd en het nog komende tijdperk dat door een geestelijk schouwende - zoals Mozes het was - duidelijk en betrouwbaar vooruit werd gezien, hoewel de mens als zodanig van toekomstige zaken niet op de hoogte is. Maar voor de geestelijk schouwende wordt alles onthuld en in overeenstemming daarmee is ook zijn handelen. Mozes gaf dus de mensheid een licht. Hij stemde geheel overeen met de wil van God en hij kon daarom ook uitspreken wat in hem ertoe aandrang uitgesproken te worden. God wilde nu de mensen de opeenvolging van de aardse schepping bekendmaken, waarbij echter te bedenken valt dat deze een eindeloos lange tijd nodig had. En deze tijd heeft zowel op de geestelijke alsook op de aardse ontwikkeling betrekking. De geestelijke ontwikkeling betreft steeds als laatste het wezenlijke in de belichaming als mens. Bijgevolg moet de positieve ontwikkeling als mens ook vergeleken kunnen worden met de langzame ontwikkeling van de aardse schepping. En daar deze eerste zich voltrekt in de goddelijke ordening, moet ze lijken op de

ontwikkelingsgang van de aards materiële wereld die ook in een door God gewilde ordening zijn gang ging. Alleen de geestelijk strevende mens begrijpt de samenhang en kan die constateren. En deze begrijpt ook de geestelijke betekenis van de woorden van Mozes. Een begrijpelijke verklaring is echter niet te geven, zolang de overeenkomst niet wordt gezocht tussen geestelijke en materiële positieve ontwikkeling. De ontwikkelingsgang van de materiële schepping te verklaren voor de mensen, was waarlijk niet van belang. En het weten daarover verrijkt de mens niet. Toch was het begin ervan in overeenstemming met de geestelijke toestand van het wezenlijke.

Al wat volgde kwam voort uit het voorafgaande. Maar het kan geenszins worden ontkend, dat God de mensen voortdurend wijst op hun bestemming, op hun levensdoel: een positieve ontwikkeling van de ziel. Door Mozes gebeurde precies hetzelfde, op zodanige wijze dat de mensen op het ontstaan van de aardse schepping opmerkzaam werden gemaakt, steeds met het oog op het geestelijke doel.

En op dezelfde manier lichtte de mens Jezus de woorden van Mozes toe, gedreven door de geest in Hem. En voor Hem was de geestelijke ontwikkeling van de mens van grotere betekenis, zodat Hij alles met het oog daarop duidelijk maakte om de mensen ertoe te brengen aan de eigenlijke schepping van de wereld minder betekenis te hechten dan aan de geestelijke tegenhanger. De parallel die elk aards gebeuren kan laten zien. Aan deze parallel moet veel meer aandacht worden geschonken, als de mens succes wil boeken voor zijn ziel.

Er kunnen nog vele andere verklaringen worden gegeven. En dit is ook het geval wanneer de ontvangers van geestelijke bekendmakingen verschillende uitleggen daarover krijgen door het werkzaam zijn van de geest. Maar dan is er van tijd tot tijd een gedachtenwisseling nodig. En waar dezelfde opvattingen, dezelfde uitleggen worden aangetroffen, daar kan ook worden gesproken van een stellig werkzaam zijn van de geest. Want elke uitleg moet overeenstemmen met de andere en uiteindelijk steeds de positieve ontwikkeling van de geestelijke mens betreffen, al is het in een voorstelling die gemakkelijker of moeilijker te begrijpen is. Waar de geest van God zelf werkzaam kan zijn, daar is ook het begrip gegarandeerd.

Amen

Geestelijke en materiële scheppingen

B.D. No. 3495

23. juli 1945

In Gods schepping bestaan er ontelbare werelden, waarvan het doel de positieve ontwikkeling van het geestelijke is, dat de weg naar God terug moet vinden. En ontelbare werelden zijn bijgevolg drager van dit geestelijke, dat - beantwoordend aan zijn toestand van rijpheid - deels materieel, deels geestelijk gebonden deze werelden bewoont. Er zijn niet alleen aards materiële scheppingen waaraan de taak is opgedragen het geestelijke te herbergen. Daar er verschillende graden van ontwikkeling zijn, heeft het geestelijke niet steeds de materie nodig, maar kan het ook in geestelijke scheppingen zijn positieve ontwikkeling voortzetten, zodra het de weg door de aardse materie is gegaan. Maar ook dan moet het geestelijke nog taken vervullen die willekeurige scheppingen nodig hebben, die zich voor het geestelijke oog presenteren en die onvergelykbaar zijn in hun veelzijdigheid, aard en bestemming. Aan al deze scheppingswerken kan het geestelijke zich toetsen. Het kan zijn wil om lief te hebben tot daad laten worden, al naar gelang zijn volheid van kracht en licht. De geestelijke scheppingen zijn voor het geestelijke oog pas zichtbaar wanneer het wezen een bepaalde graad van rijpheid heeft. Tevoren bevindt het zich in werelden - wanneer het de aarde onrijp heeft verlaten - waarin het geen enkele schepping kan herkennen, omdat het om het wezen heen totaal donker is. Dus nemen met de toestand van rijpheid ook de scheppingswonderen toe, zodat het wezen eeuwigheden door steeds weer nieuwe scheppingen kan aanschouwen en hierdoor de oneindige liefde van God kan inzien. De geestelijke scheppingen zijn veel uitgebreider en voor het menselijk oog geheel onvoorstelbaar. Ze leggen voortdurend getuigenis af van de vormgevende wil van God, van Zijn liefde die voortdurend probeert Zijn schepselen gelukkig te maken, en van Zijn niet te overtreffen wijsheid. Ze zijn ook onverwoestbaar, echter op zich veranderlijk, omdat het geestelijke niet rust. Integendeel, het is voortdurend werkzaam. En geestelijke scheppingen zijn weer de uiting van kracht van

volmaakte lichtwezens die voortdurend werkzaam zijn en scheppen om het nog onontwikkelde of in lage graad van rijpheid staande geestelijke, mogelijkheden te bieden om voort te gaan in de ontwikkeling. Geheel onrijp geestelijks heeft materiële scheppingen nodig. Doch vanaf een bepaalde graad van rijpheid zijn deze niet meer nodig, maar worden ze door geestelijke scheppingen vervangen, die echter het wezenlijke eveneens de mogelijkheid bieden tot het helderste licht te geraken. Hoe verder het wezen van God is verwijderd, des te harder is het omhulsel waardoor het is omgeven en des te materiëler is ook de schepping die het als bewoner is toegewezen. Heeft het wezen de aarde verlaten in dezelfde toestand waarin het ver van God verwijderd is, dan voelt het zich nog door dezelfde materiële schepping omgeven, ofschoon het geestelijke rijk nu zijn verblijfplaats is geworden. Deze scheppingen staan voor zijn geestelijk oog, omdat het verlangen ernaar nog zo groot is dat de ziel zelf in gedachten materiële zaken voor zichzelf schept en ze nu meent zich in deze op te houden. Het zijn dus geen geestelijke scheppingen die ontstaan zijn door de wil van God en van de lichtwezens. Integendeel, het zijn schijnscheppingen welke de ziel zichzelf voortvoert door haar wil, die ze dus in werkelijkheid niet ziet met haar geestelijke oog, maar alleen in de herinnering aan de aarde voor haar geest laat ontstaan. Ze zal ook nooit van deze beelden kunnen genieten, omdat ze steeds verdwijnen zodra ze door het wezen gebruikt willen worden, zodat de ziel heel spoedig de vergankelijkheid van haar scheppingen beseft, wat de bedoeling ervan is. De geestelijke scheppingen daarentegen zijn onvergankelijk, alleen in voortdurende verandering. Dat wil zeggen: ze ontstaan steeds volmakter voor het geestelijke oog van het wezen, hoe verder dit in volmaaktheid stijgt. Het zijn steeds weer nieuwe bouwsels die het mag aanschouwen, in onvermoede heerlijkheid getuigend van de liefde, wijsheid en almacht Gods. En toch ook weer aansporend om in liefde werkzaam te zijn, omdat al deze geestelijke werelden wezens bevatten die door het toesturen van kracht zich positief ontwikkelen en daarom op het op hem lettende lichtwezen aansturen, aangetrokken door de volheid van licht dat van die wezens uitstraalt. Materiële werelden zijn meestal zonder licht en hebben extra zorg van de lichtwezens nodig. Maar de zorg voor de bewoners van materiële werelden is een daad van erbarmen van de lichtwezens, waarin ook tegelijkertijd diepe vreugde is gelegen, omdat de liefde hen er onophoudelijk toe aanzet vol ontferming werkzaam te zijn. Geestelijke werelden stralen zelf licht uit, omdat hun bewoners ontvangers van licht zijn in verschillende graden van rijpheid. En daarom staan de geestelijke werelden in verbinding met de materiële werelden. Ze stralen hun licht uit naar oorden van duisternis, beantwoordend aan de bereidwilligheid van de bewoners om licht te ontvangen, en deze bewoners kunnen de geestelijke werelden waarnemen als stralende hemellichamen die in bepaalde banen draaien om het hemellichaam zonder licht. De lichtstraling vindt echter alleen geestelijk plaats en wordt dus alleen ervaren door de bewoners van de materiële wereld die verlangen naar licht en zich vormen als opnamevat door hun levenswandel. Pas in het geestelijke rijk is de lichtstraling zichtbaar voor het wezen dat in staat is geestelijk te schouwen door de rijpheid van zijn ziel. En zo zijn ontelbare scheppingen voortgekomen uit Gods wil om vorm te geven, die Zijn oneindige liefde liet ontstaan om het onvolmaakte geestelijke naar de volmaaktheid te voeren en het volmaakte geestelijke gelukkig te maken. En Zijn macht en heerlijkheid komt in al Zijn scheppingswerken tot uitdrukking. Het wordt evenwel pas in zijn totale grootte duidelijk zichtbaar voor het wezen dat in de sferen van het licht de gelukzaligheid geniet in de nabijheid van God te vertoeven en voortdurend door Zijn liefdeskracht doorstraald te worden.

Want dat is gelukzaligheid: Gods kracht en macht gewaar te worden, door Zijn liefde omvat te zijn en in gelijke wil met God werkzaam te mogen zijn tot in alle eeuwigheid.

Amen

Wat is de schepping? - Omgevormde kracht

B.D. No. 7849

12. maart 1961

Toen de wereld werd geschapen had de zondeval al plaatsgevonden in het rijk der geesten. Want deze was de aanleiding tot de schepping. Hij was de aanleiding voor het ontstaan van een wereld die gevormd werd uit de kracht die uit Mij is gestroomd toen Ik de geestelijke wezens schiep. Het was een wereld waarvan de substantie juist die van het eens geschapen geestelijke was dat van Mij is

afgevallen. De van Mij uitgestroomde kracht om die wezens te scheppen was niet werkzaam naar mijn wil, die wezens kwamen hun bestemming niet na en zo gaf Ik de kracht een andere bestemming.

Ik loste de wezens, het gevallen geestelijke, op en liet uit de kracht nu scheppingen van een andere aard ontstaan.

Want de kracht moest werkzaam worden volgens wet van eeuwigheid.

Het was geen levenloze wereld die nu ontstond, want elke kracht uit zich. Ze is onophoudelijk actief. En zo werd ook door mijn wil elk scheppingswerk zijn bestemming toegewezen, die nu door de in hem wonende kracht onder de wet van gedwongen wil werd vervuld.

De wezens waren dus omgevormd tot scheppingswerken van meest verschillende aard. Er was dus wel een "geestelijke" wereld, maar de kracht was gecompriemd tot vorm. Er waren door mijn wil zichtbare scheppingen ontstaan, echter pas zichtbaar voor de mens, voor het wezen dat als eens gevallen door deze schepping was heengegaan ten behoeve van het terugkeren naar Mij, van Wie het eens was afgevallen. De mens kan dus mijn scheppingen zien en hij kan ook onderwezen worden in de eigenlijke reden van de schepping.

En wanneer zijn ziel een zekere graad van rijpheid heeft bereikt, dan weet de mens dat hij zich te midden van het eens gevallen geestelijke ophoudt, dat alles om hem heen omgevormde geestelijke kracht is, die eens tot wezens was gevormd die de wil van mijn liefde liet ontstaan.

Dit inzicht te bezitten is al een teken dat de eens gevallen oer-geest, de mens, dicht voor zijn oertoestand staat en dat hij nog slechts weinig stappen hoeft te zetten om weer bij Mij te zijn aangekomen, bij zijn Vader van eeuwigheid.

Wat is de schepping?

Dat zou ieder mens zich moeten afvragen. En is zijn vraag serieus gemeend, dan zal hij daar zeker opheldering over verkrijgen en wordt hem een bewijs gegeven, dat hij al een hoge graad van ontwikkeling heeft. De kracht die van Mij uitstroomt, moet werkzaam worden. Ze kan niet werkeloos blijven. De door Mij in het leven geroepen wezens weigerden echter de hun toegewezen werkzaamheid te verrichten. Ze keerden zich van Mij af, sloten zich af voor de hun toestromende liefdeskracht en werden bijgevolg ook ongeschikt om werkzaam te zijn.

Ze verhardden in hun substantie, om welke reden Ik deze dus oploste en ze tot scheppingen van andere aard liet worden, opdat nu de kracht weer werkzaam kon worden en dit naar mijn wil. Maar mijn liefde en mijn wijsheid beoogde met de schepping ook een plan: wat vrijwillig eens geweigerd heeft naar mijn wil werkzaam te zijn, oefent nu het werkzaam zijn uit onder de wet van de gebonden wil. En dus werd de eens uitgestraalde kracht genoodzaakt om dienend werkzaam te zijn. Dat is zin en doel van de gehele schepping, dat de kracht werkzaam wordt naar mijn wil.

En zo heeft ook elk scheppingswerk zijn bestemming, die weer dient tot het ontstaan en bestaan van een ander scheppingswerk. Alles wat voor u zichtbaar is, moet u aan mijn overgrote liefde en wijsheid herinneren. Want u moet alles onderkennen als hulpmiddel voor de gevallen oer-geesten om hun vroegere gesteldheid terug te krijgen, waarbij ze bovenmate vol van licht en machtig waren.

U moet in alles wat voor u zichtbaar is, de weg zien die Ik voor mijn schepselen heb voorbereid, opdat ze er weer op terugkeren naar hun oorsprong. U moet de schepping leren te beschouwen als een groot werk van erbarmen van Mij, dat u de mogelijkheid geeft weer de gelukzaligheid te bereiken die u zelf in vrije wil hebt opgegeven. Maar u moet ook nooit vergeten dat u zelf in het stadium als mens zult moeten streven naar de uiterste voltooiing, omdat deze alleen bereikt kan worden in vrije wil. Daarom zult u ook moeten vernemen van uw gang over de aarde door deze schepping en met alle krachten nu trachten te bereiken, dat u op aarde de aaneensluiting met Mij weer vindt, die u eens vrijwillig verbrak. Want u zult uiteindelijk moeten terugkeren naar Mij, uit Wie u eens in alle volmaaktheid bent voortgekomen.

Amen

Het scheppingsproces was geen daad van een ogenblik, ofschoon Mij daar waarlijk de macht niet toe ontbrak. Het doel van de schepping zou echter niet gehaald zijn omdat dit proces een langzame ontwikkeling vanuit de diepte naar omhoog moest waarborgen en zich daarom over eindeloze tijden uitstreckte. En het moet u mensen daarom ook begrijpelijk zijn, dat de voorstelling ervan in de schrift, in het boek van de vaderen, u deze scheppingsdaad in beelden weergeeft, omdat mensen die het nog aan dieper inzicht ontbreekt, niet in staat zouden zijn de juiste ontwikkelingsgang te begrijpen en zij alleen daarover onderricht moeten worden dat de schepping eens uit mijn hand is voortgekomen, dat ze het werk van mijn wil en mijn macht was en is.

Wie probeert dieper door te dringen, zal ook tot een dieper inzicht komen. En het is voorlopig alleen nodig te weten dat er een Macht is die alles liet ontstaan wat de mens om zich heen ziet - en ook scheppingen die hij niet kan zien. Want voordat hem de diepere samenhang verklaard kan worden, moet hij op de hoogte zijn van het allereerste begin van datgene, wat uit Mij als liefdeskracht werd uitgestraald als zelfstandige wezens. En hij moet kennis hebben van de afval van deze wezens en de grote oerzonde waarmee nu deze wezens belast waren. Dan pas kan hem ook het ontstaan van de schepping en het proces van terugvoeren door deze schepping verklaard worden. Wie echter nu nog een niet ontwaakte geest heeft, die houdt aan dode letters vast. En hij zal nooit duidelijkheid verkrijgen, omdat hij ook niet voor onderrichtingen van geestelijk ontwaakte mensen ontvankelijk is.

Elk scheppingswerk had eindeloos lange tijden nodig voor de eerste voorontwikkeling, wat echter steeds het geestelijke betreft dat in een scheppingswerk een hogere trede moet bereiken. Het was zo diep gevallen dat het ook eeuwigheden nodig had om weer hogerop te geraken in de scheppingen van de meest uiteenlopende aard, vanuit de primitiefste vorm naar prachtig gevormde werken, ontstaan door mijn wil om dat geestelijke op te nemen en het de weg omhoog mogelijk te maken. En zo was ook het scheppingswerk "aarde" in het begin slechts een opeenhoping van de meest onrijpe geesten, wier substanties zich langzaam verdichtten tot een vorm, een massa die nog geen vaste materie genoemd kon worden, maar als basiselementen waren te beschouwen, zonder vorm, maar met een enorme werking van kracht, want ze bevatten het geheel ongetemde geestelijke. Maar mijn wijsheid verdeelde alles in juiste mate en gebruikte elk element voor mijn scheppend werkzaam zijn, zodat er afzonderlijke vormen tevoorschijn kwamen die hun bestemming, gebonden aan het doel, moesten nakomen en dus zo de langzame opbouw van zichtbare scheppingswerken begon, die zich over eindeloos lange tijden uitstreckte, tot dan de aarde al een plantengroei kon laten zien en er steeds meer rijp geworden geestelijks in die scheppingen kon verblijven, dat de positieve ontwikkelingsgang nu aflegde in die plantenwereld. En nu volgden de eerste levende wezens. Scheppingen die al een activiteit, al is het ook nog zo'n geringe, konden verrichten, die hun volgens de natuurwet was opgedragen.

En weer vergingen er eindeloze tijden vanaf de ontwikkeling van deze nietige levende wezentjes tot de dierenwereld, die steeds grotere en sterkere vormen behelsde, waarin reeds veel van het bijeengebrachte geestelijke zich verenigd had om weer de taak te vervullen: de aarde bruikbaar te maken voor de laatste kroon op het werk van de goddelijke schepping. Voor de mens, die al die voorstadia had moeten doorlopen en van wie nu zijn ziel is samengesteld uit al die partikeltjes die eens deel uitmaakten van een gevallen oer-geest en uiteengevallen door alle scheppingswerken moesten gaan om zich op deze manier weer langzaam positief te ontwikkelen.

En bijgevolg kon de mens niet geschapen zijn bij de "schepping van de aarde" - zoals alle scheppingswerken niet het werk van een ogenblik mijnerzijds geweest zijn, juist omdat de langzame opwaartse ontwikkeling eraan vooraf moest gaan, daar anders het hele scheppingswerk zin- en doelloos geweest zou zijn. Want het was niet omwille van Mij zelf, maar ter wille van mijn gevallen schepselen ontstaan en het moest dus ook een doel vervullen: dit gevallene naar Mij terug te voeren. En toch was elk scheppingswerk mijn gedachte die Ik buiten Mij plaatste, die steeds dan verwezenlijkt werd wanneer er een nieuwe vorm voor het geestelijke nodig was dat een bepaalde graad van rijpheid

bereikt had om de ontwikkelingsgang voort te kunnen zetten. En zo zijn dus de verschillende scheppingen periode gewijs ontstaan. De plantenwereld was pas dan nodig, toen de wereld van de gesteenten wat van het geestelijke vrijgaf dat nu een nieuwe andere vorm nodig had in een minder zwaar omhulsel. En evenzo ontstonden de kleine en kleinste levende wezens aansluitend op de schepping van de plantenwereld.

En Ik alleen wist wanneer het ene na het andere nodig was. En Ik wist ook hoe lang de grotere levende wezens, de dieren van laag tot aan het niveau van de pre-adamieten, tijd nodig hadden om de zielensubstanties die in hen belichaamd waren, rijp te laten worden. En zo wist Ik ook wanneer de tijd gekomen was dat van het geestelijke wezen zijn aparte deeltjes bijeen waren gekomen om zich als ziel in de laatste vorm te kunnen belichamen. En toen bracht Ik wederom een scheppingswerk voort - de mens, die zo vernuftig van aard is dat een rijp worden tot aan zijn laatste voltooiing in deze uiterlijke vorm mogelijk is. En ook deze schepping van de mens ligt eindeloze tijden achter u, die u mensen niet vermag vast te stellen, want uw begrip van tijd is nog begrensd. Mijn werk van het terugvoeren duurt echter al eeuwigheden. En ofschoon er vóór de mens eeuwige tijden zijn verlopen, voordat de aarde zo ver was met al haar scheppingswerken dat de mens haar nu in bezit kon nemen ten gunste van zijn rijper worden, is toch ook dit tijdstip al lang geleden omdat zich periode gewijs steeds weer grote omwentelingen en veranderingen op de aarde voltrekken, die een berekening van de duur van het bestaan van de aarde en dat van de mensen onmogelijk maken.

Maar zoveel is zeker, dat u mensen in mijn heilsplan van eeuwigheid pas dan een juist inzicht zult kunnen verkrijgen, wanneer u zelf de daarbij behorende graad van licht bereikt hebt. Want eerder kunt u zich niet boven uw verstandelijk denken uit, tijden voorstellen waarop het begrip "eeuwigheden" kan worden toegepast. En zolang als uw geest nog niet gewekt is, moet u door middel van beelden iets begrijpelijk worden gemaakt. Pas voor de ontwaakte geest is het mogelijk dieper te schouwen, maar ook de laatste wijsheden zal hij pas kunnen bevatten als hij het lichtrijk betreden heeft, als hem alles kan worden onthuld, omdat hem dan ook alles begrijpelijk zal zijn.

Amen

Scheppingen in het universum

Hemellichamen (met) verschillende lichtsterkte (en) de zin ervan

B.D. No. 1919

16. mei 1941

Welke bestemming de oneindig vele hemellichamen hebben, is de mens onbekend en een verklaring daarover is ook alleen maar d.m.v. het geloof te geven en ook gelovig slechts als waarheid aan te nemen, want een bewijs kan niet geleverd worden zolang de mens nog bij de aarde hoort.

De hemellichamen hebben dezelfde taak als de aarde: de geestelijke wezens een verdere mogelijkheid te bieden zich te ontwikkelen; alleen zijn ze zo verschillend en in hun aard volledig afwijkend van de aarde, toch dienen alle hetzelfde doel: de onrijpe wezens in een hogere staat van rijpheid te brengen. En deze opgave is steeds bepalend voor de gesteldheid en samenstelling van elk hemellichaam. Elk hemellichaam is dus voor de eerste keer bewoond en wel door zodanige wezens die nog zichtbare scheppingswerken nodig hebben, omdat hun de zielerijpheid nog mankeert.

De aard en manier van de werkzaamheid van zulke wezens op een hemellichaam buiten de aarde is de mensen niet begrijpelijk te maken. Het wijkt echter totaal af van de taak van de wezens op aarde, want voor deze opdracht is materie nodig, terwijl de andere hemellichamen scheppingen zijn waar noch aardse natuurwetten worden toegepast, noch van de wezens die er op wonen werkzaamheden gevegd worden die overeenkomen met die van de aarde. Toch stelt de mens zich iets soortgelijks voor zolang hij er niets anders voor in de plaats kan stellen. Derhalve kan alleen op deze manier de mensen opheldering toekomen, en wel is het goddelijke Wil, dat de mensheid daarover opheldering gegeven wordt. Waarheen uw oog zich ook wendt, ziet u goddelijke scheppingen, maar u ziet niet het geestelijke dat ze bevatten. Dit geestelijke gaat zo door oneindig veel verblijfplaatsen, voordat het zich weer aansluit bij waar het is van uitgegaan. (16 mei) De gang door GOD's zichtbare schepping kan voldoende zijn het geestelijke weer de staat van volmaaktheid te verschaffen, zoals het eens was, dan heeft het geen verdere school van de geest meer nodig. Het kan zich in het lichtrijk aaneensluiten met net zulke rijpe wezens en zich daardoor steeds meer positief ontwikkelen.

Ontelbare zielen echter benutten het bestaan op aarde niet zoals ze het zouden kunnen, ze verlaten dan de aarde in een onvoldoende staat van rijpheid en zijn onbekwaam het Lichtrijk binnen te gaan. Dezen moet nu een andere mogelijkheid gegeven worden zich verder te ontwikkelen, want GOD's schepping is oneindig groot en vormingsplaatsen van de geest zijn er waarlijk genoeg. Elk oord beantwoordt aan de staat van rijpheid van de zielen die er nu in verblijven. Ze onderscheiden zich alleen van elkaar in de lichtsterktes, d.w.z. ze zijn meer of minder stralend, omdat de straalkracht van elk hemellichaam afhankelijk is van de rijpheid van de wezens die er op wonen, want hun graad van rijpheid is maatgevend voor de straling van het licht die ze ontvangen. Er zijn hemellichamen die van licht verstoken zijn, omdat er totaal onwetende wezens op wonen, d.w.z. die zich voor de hun aangeboden onderrichtingen afsluiten. Maar weten is licht.

Deze hemellichamen zonder licht zijn het dichtst met zielen bevolkt, want er gaan ontelbare zielen heen van de aarde die geen enkel geestelijk weten in zich hebben opgenomen en dezen kunnen daarom ook alleen aan die hemellichamen worden toegewezen, waar het nog donkere nacht is. Toch ervaren ze meestal de duisternis als 'n kwelling en dan bestaat de mogelijkheid dat ze licht begeren en zoeken. En dan kan de positieve ontwikkeling ook bij deze zielen beginnen en kunnen ze in streken met wat meer licht worden geplaatst, d.w.z. op hemellichamen die een geringe graad van lichtkracht hebben. Maar voor alle hemellichamen geldt dezelfde wet: dat de wezens werkzaam zijn in liefde - want dit geeft licht, d.w.z. het licht stroomt nu de in liefde actieve wezens toe in de vorm van weten. Er zijn hemellichamen die een onvoorstelbare lichtintensiteit hebben. Daar zijn dus de zielen die door

hun aan GOD welgevallige levenswandel op aarde en hun dienen in liefde het tot een hoge graad van zielenrijpheid hebben gebracht, of op andere hemellichamen zich inspanden om hun taak op aarde, die ze veronachtzaamden alsnog te volbrengen en die nu lichtdragers zijn, dus onophoudelijk licht ontvangen en kunnen uitdelen.

Voor deze geestelijke wezens is het niet nodig dat ze op zichtbare scheppingen verblijven. Ze zijn nu door hun hoge graad van rijpheid bekwaam te scheppen en te vormen en doen dit nu tot hun eigen gelukzaligheid. Bijgevolg zijn die hemellichamen vol van bovenmate bekoorlijke scheppingen. Dit zijn geen aardse scheppingen, dus bestaand uit materie en derhalve met een vaste vorm, maar ze stoken alleen met de verblijfplaats van de wezens in geestelijke regionen. Net zo als ook de hemellichamen zonder licht geen materiele scheppingen bevatten, echter eveneens voor de wezens waar te nemen zijn, omdat daar alles voorhanden is wat de wezens in hun donkere staat begeren. Voor hun geestelijke ogen ontstaan ook aardse scheppingen, want hun wil, hun verlangen ernaar, laat deze scheppingen zichtbaar worden, echter zonder materieel werkelijk aanwezig te zijn.

En dat betekent voor het wezen een kwelling, naar iets te verlangen en het nooit grijpbaar of voelbaar, maar alleen als inbeelding voor zich te hebben. Daardoor wordt hem de vergankelijkheid van het aardse duidelijk gemaakt zodat ze de begeerte ernaar vanzelf leren overwinnen, want zonder deze overwonnen te hebben, kan het wezen nooit de sferen vol van licht binnengaan. In de staat van volmaaktheid is het scheppen en het dingen vorm geven echter wat anders. Dit zijn geestelijke scheppingen, die geen enkel verband hebben met begerenswaardige dingen op aarde. De verschillende hemellichamen zijn derhalve verblijfplaatsen voor de zielen van hen die op aarde gestorven zijn met een verschillende graad van rijpheid. En er bestaan miljoenen en nog eens miljoenen hemellichamen van 'n zo verschillende lichtkracht dat waarlijk iedere ziel een verblijfplaats vindt die overeenkomt met haar graad van rijpheid om zich verder te kunnen ontwikkelen, zodat dus alleen de wil van het wezen maatgevend is of het de weg omhoog in kortere of langere tijd aflegt. GOD laat geen wezen vallen en geeft het steeds weer mogelijkheden zich te ontwikkelen ook buiten de aarde, dus in het hiernamaals.

Toch is het aardse leven dat niet benut is, nooit helemaal goed te maken - want alleen op de aarde kan het wezen, als het zijn wil goed gebruikt, een staat van volmaaktheid bereiken die hem het hoogste erfdeel van de hemelse VADER oplevert: het kinschap GOD's. Er zijn oneindig veel graden van gelukzaligheid, welke de wezens door hun ontwikkelingsgang omhoog kunnen verwerven op de hemellichamen. Maar nimmer zullen ze die gelukzaligheid kunnen genieten die een kind GOD's bereid is. Daartoe gaf GOD de mens het aardse leven, dat hij, zolang hij de vrije wil heeft en hem daardoor kracht en genade in onmetelijke mate ter beschikking staat, zich het allerhoogste verwerven kan: het kinschap GOD's. Want wat dit Woord betekent, kunt u allen niet begrijpen. En toch moet u, zonder de betekenis ervan te weten, door het aardse leven gaan, opdat u in volledige vrije wil al op aarde de vereniging met GOD nastreeft, en dan eens de meest gelukzalige schepselen wordt in de eeuwigheid.

Amen

Het ontstaan van het scheppingswerk "aarde"

B.D. No. 7942

15. juli 1961

De gang van het geestelijke over de aarde strekt zich uit over eeuwigheden. Want het geestelijke zelf werd tot materie waaruit de aarde en alle scheppingen bestaan. Verharde geestelijke substantie werd door de wil van God tot materie. Zodoende is het gehele scheppingswerk "aarde" alsook alle scheppingen in het gehele universum, de eens door God uitgestraalde geestelijke kracht die als "essentie" door Hem werd uitgestraald, in zichzelf echter zo veranderde, dat ze tenslotte enkel nog maar verharde geestelijke substantie was die nu omgevormd werd tot scheppingen van allerlei aard.

Eindeloze tijden zijn daarvoor nodig geweest, want ook deze omvorming gebeurde in de wettelijke orde. De ontwikkeling van wat nu als bewoonde aarde zichtbaar is, heeft in talloze ontwikkelingsperioden plaats gevonden. Het was geen plotselinge uit God voortgekomen daad van

Zijn scheppingsmacht. Want ook deze langzame ontwikkeling had zijn bedoeling. Er werden steeds weer opgeloste geestelijke partikeltjes gevangen en omgevormd. Het was een wordingsproces van ondenkbaar lange tijdsduur, voordat de aarde gevormd was tot een scheppingswerk dat voor het steeds rijper wordende geestelijke tot verblijfplaats en tot een leven in overeenstemming met de natuur kon dienen, zoals het in Gods eeuwig heilsplan was voorzien. En ook dit geestelijke had eindeloze tijden nodig tot het die graad bereikt had waarin het dan als mens over de aarde mocht gaan, met het doel van een laatste voltooiing.

Deze laatste gang over de aarde als mens is maar een moment, in vergelijking met de eeuwig lange tijd van de eerdere ontwikkeling op aarde. Voor God was weliswaar de schepping van iedere vorm het werk van een ogenblik, want door Zijn wil en kracht zet Hij elke gedachte die Hij buiten zich plaatst om, als een bestaand werk. Maar de tegenstand van het eens gevallen geestelijke bepaalde de tijdsduur tot aan de materiële omvorming, want God dwong het Hem weerstrevende geestelijke niet, maar Zijn liefdeskracht nam het zolang gevangen tot het zijn weerstand wat opgaf, om het dan te omhullen naar Zijn plan. Om het dan een of andere vorm te geven waarin het dan een bepaalde werkzaamheid verrichtte die echter zo minimaal was, dat weer eeuwige tijden voorbij gingen tot deze vormen weer langzaam konden oplossen en veranderen.

Voor het ontstaan van de aarde waren dus eindeloos lange tijden nodig, voordat ze door levende wezens kon worden bewoond. En deze wederom maakten de aarde ervoor geschikt na weer een eindeloos lange tijd de mensen als laatste ontwikkelingsoord te dienen. Maar de menselijke ziel was in al haar partikeltjes door de scheppingen heen gegaan. De val in de diepte uit de hoogste hoogte was zo eindeloos geweest dat er ook weer zo'n lange tijd nodig was om uit deze diepte weer zo ver omhoog te stijgen, tot het zelfbewustzijn het wezen weer gegeven kon worden dat nu zijn laatste voltooiing, de laatste gang omhoog mogelijk maakt. Bijgevolg was de schepping nu ontstaan en deze bergt nu dat gevallen geestelijke in een ontelbare hoeveelheid in zich, en dit zal voor zijn terugkeer tot God ook eindeloze tijden nodig hebben. Zodoende is het einde van de schepping nog niet te voorzien.

Maar de "scheppingen" bestaan nu en alles gaat wetmatig zijn weg. Ze worden door steeds nieuwe geestelijke deeltjes bewoond die voortdurend van uiterlijke vorm veranderen en zich steeds verder opwaarts ontwikkelen. Daarom is er ook een voortdurend ontstaan en vergaan van elke materiële schepping te zien. Op die manier worden altijd weer al de scheppingswerken vernieuwd en dienen zo tot uitrijping van het daarin geborgen geestelijke, zoals ze ook de mens tot verdere ontwikkeling dienen, daar zij hem het lichamelijke leven op aarde waarborgen. Zolang het in de scheppingen gebonden geestelijke de vrije wil is afgenomen, gaat ook de opwaartse ontwikkeling zijn door God gewilde weg. Het gebonden geestelijke is dienstig in een of andere vorm en rijpt daardoor langzaam uit.

Zodra echter het geestelijke in het stadium als "mens" over de aarde gaat, bezit het weer de vrije wil en kan in plaats van opwaarts te klimmen ook stil blijven staan of zelfs weer achteruitgaan. Het kan in gebreke blijven in de laatste tijd van zijn ontwikkelingsgang. En deze achteruitgang kan ook daartoe leiden dat het geestelijke in de mens, de ziel, de eens gevallen oer-geest, weer in de geestelijke substantie verhardt als voorheen. Met het noodzakelijke gevolg: het nogmaals ontbinden van de ziel in talloze partikeltjes wat dan weer de gang door de materiële scheppingen vereist. En deze nu noodzakelijk geworden ontwikkelingsgang vereist ook weer een ontbinden en omvormen van scheppingswerken van allerlei soort, wat als beëindiging van een aardse periode en het begin van een nieuwe gezien kan worden.

En zo moet u mensen ook proberen te begrijpen dat in de door God vastgestelde tijdsperioden zich aan het scheppingswerk "aarde" zulke gewelddadige omvormingswerken voltrekken, die echter altijd op Gods liefde en wijsheid gegrond zijn en die altijd dienen tot verlossing van het eens gevallen geestelijke. En u moet ook altijd met zo'n ingreep van Gods zijde rekening houden, wanneer de mensen het ware doel van hun bestaan niet meer beseffen. Wanneer zij dus hun aardse leven niet benutten voor het rijpen van hun zielen, voor de laatste voltooiing. Want dit is het enige doel van elk scheppingswerk, dat het de ziel van de mens tot voltooiing brengt, dat het de ziel helpt weer te worden

wat zij vanaf het allereerste begin was, namelijk een hoogst volmaakt wezen dat uit Gods liefde is ontstaan, maar in vrije wil van Hem is afgefallen. Het moet weer tot Hem terugkeren en met de gang door al de scheppingen van deze aarde heeft God zelf voor hem de weg geschapen, die de ziel weer terugvoert.

Amen

Aardse scheppingen

Scheppingen - Miniaturen

B.D. No. 1810

14. februari 1941

Wat voortgebracht is uit de wil van de goddelijke liefde moet in zijn wording de meest wijze scheppende Geest verraden. Daarvan getuigen de oneindig vele scheppingswerken die de mens, als hij ze aandachtig beschouwt, de meest ware wonderwerken onthullen. Gods scheppingswerk zou, in de nietigste deeltjes uit elkaar genomen, steeds weer dezelfde scheppingen in miniatuur tonen. Elk scheppingswerk is weer een wereld op zichzelf, die echter eveneens alles in zich draagt wat het universum inhoudt. Dit is voor de mens onbegrijpelijk, omdat hij met het blote oog deze miniatuur wonderwerken niet kan aanschouwen. Enkele scheppingswerken doen hem weliswaar hetzelfde blijken, maar hij houdt dit voor afzonderlijke gevallen. Maar het is hem niet bekend dat elk scheppingswerk een miniatuur is van het grote scheppingswerk Gods en weer miljarden van zulke miniaturen bevat die voor de mens pas zichtbaar zijn als hij in staat is met geestelijke ogen te zien. Dan zal zijn verbazing geen grenzen kennen en dan pas wordt voor hem de grootte ten volle begrijpelijk van de eeuwige Godheid die bij machte is zo iets te scheppen.

Het heelal is oneindig. Dat wil zeggen: het kent geen grenzen, geen begin en geen einde. En net zo oneindig en onbegrensd zijn de scheppingen daarin. De wil van de goddelijke Liefde nam vorm aan en werd dus tot de meest onvoorstelbare werken. En het kleinste scheppingswerk is door zijn wijze Schepper zorgzaam bedacht. Het omsluit weer ontelbare scheppingen die voor de grote scheppingswerken niet in het minst onderdoen, veeleer door hun fijnheid nog betoverender aandoen en daarom heerlijk zijn om te aanschouwen. En elke nog zo kleine schepping bevat levende wezens die in vele duizendvoudige verkleining dezelfde functies verrichten in een wereld die overstemt met hun nietige geaardheid. En alles is onderworpen aan dezelfde wetmatigheid, alles is tot in het kleinste weloverwogen en wordt door de goddelijke wil gestuurd en geleid. God is in het nietigste zandkorreltje net zo aanwezig als in het gehele universum. Niet het geringste ontgaat Hem en niets is te weinig of te klein om door Hem aandacht te worden geschonken. Alles, ook het kleinste, is de tot vorm geworden gedachte van God, die - eenmaal uitgestraald - eeuwig niet vergaat of zich losmaakt van God. En daarom wordt het voortdurend door de almacht van de goddelijke Liefde vastgepakt en blijft het bestaan tot in alle eeuwigheid.

Amen

Wanneer wordt het geestelijke in de materie vrij?

B.D. No. 6727

3. januari 1957

Het vrij worden van het geestelijke in de materie heeft eindeloos lange tijd nodig, wanneer daar de totale ontwikkelingsgang onder te verstaan is. De gang door de scheppingen van de aarde tot aan de belichaming als mens. De harde materie houdt het geestelijke buitengewoon lang gevangen, terwijl de al meer meegeevende omhulsels in de planten- en dierenwereld het veel sneller vrijgeven, opdat het de volgende uiterlijke vorm kan betrekken. Want het bestaan van planten en dieren is niet van zo lange duur, zoals de mens het zelf kan vaststellen omdat hij het voortdurende ontstaan en vergaan in de planten- en dierenwereld kan volgen. En kon het geestelijke eerst eenmaal zulke scheppingen betrekken, dan duurt het ook niet meer zolang tot aan de laatste belichaming als mens. Het is echter de harde materie die vaak ondenkbaar lange tijd kan blijven bestaan, zonder uiteen te vallen, en die daarom het nog geheel weerspannige tot verblijfplaats is toegewezen, opdat het daarin zijn weerspanning zal opgeven. Weliswaar is dit geestelijke zich nog niet van zichzelf bewust, maar het

voelt de kwelling van zijn verbanning en probeert zijn boeien te verbreken, wat het echter dan pas lukt, wanneer het Gods wil is, wanneer Hij er het juiste tijdstip voor gekomen acht.

Dan kan dus de hardste materie barsten, wat echter geen vrijheid voor het geestelijke betekent, maar alleen een verandering van zijn keten en tegelijkertijd een dienende taak van deze materie.

Dan begint dus al de weg van het dienen onder de wet van de gebonden wil, zodra de harde materie een bestemming wordt toegewezen, zodra die wordt gebruikt om een bepaald doel te dienen. En dit kan weer eeuwigheden duren, tot nu zulke uiterlijke omhulsels oplossen. Maar het geestelijke, in welke materie dan ook, wordt steeds vrij wanneer een “dienen” daarin onmogelijk is geworden, altijd vooropgesteld dat het al eens werd toegelaten om te dienen. En dat betekent dus, dat gebruiksvoorwerpen zo lang geestelijks bevatten, als ze nog in gebruik kunnen worden genomen, zolang ze een of ander doel dienen.

Maar wordt deze dingen hun bestaan afgenomen, wordt het dus door verwoesting ondeugdelijk verder een dienende functie te vervullen, zonder echter het zich in de materie bevindende geestelijke de graad van rijpheid te hebben opgeleverd, die voorwaarde is voor de volgende gemakkelijkere uiterlijke vorm, dan wordt dat geestelijke in dezelfde dingen die nieuw ontstaan overgeplaatst om de onderbroken ontwikkelingsgang te kunnen voortzetten. Maar daarin moet steeds een overeenkomstig dienende werkzaamheid van dit geestelijke mogelijk worden gemaakt. U zult dus moeten onderscheiden: geestelijks, dat als het ware in zich zo verhard is, dat het “tot materie” geworden is en welks opgeven van de weerstand tot uitdrukking komt in de bereidheid al rijper geestelijks tot omhulsel te dienen, en geestelijks dat in dit materiële omhulsel zich eveneens bereid verklaart dienend werkzaam te zijn. En zo kan dus het materiële omhulsel onbruikbaar worden voor een voor haar bepaald dienend doel. Dan vlucht het in haar tot rijpheid komende geestelijke en betreft het een nieuwe uiterlijke vorm, terwijl het vorige omhulsel vroeger of later weer dezelfde taak krijgt, zodra ze in verbinding met net zulke andere uitgediende omhulsels weer tot deugdelijke uiterlijke vorm is geworden waarin nu al weer rijper geestelijks bereid is te dienen. Ofwel lost zich deze onbruikbaar geworden materie zelf op. Dan heeft het geestelijke daarin zich bevrijd en kan nu zelf vormen betrekken waarin het bereid is te dienen. En hoe meer een uiterlijke vorm gelegenheid wordt geboden te dienen, des te meer zal ook de materie als zodanig het oplossingsproces tegemoet gaan. En dan kan al de tweede fase van de ontwikkeling beginnen, dat dit oorspronkelijk in de vaste materie gekluisterde geestelijke nu al zelf in uiterlijke vormen werkzaam kan zijn, dus kan dienen. Om deze reden kan het oplossen van de materie niet hoog genoeg worden aangeslagen. Het mag echter niet opzettelijk worden bewerkstelligd. Integendeel, het mag alleen weer als motief een dienst aan de mensheid of ook aan het nog niet verlost schepsel hebben. Alleen door te dienen kan het geestelijke zich verlossen uit zijn boei.

Amen

De schepping mens

Levensomstandigheden overeenkomstig de graad van rijpheid van de ziel en voorkennis daarvan

B.D. No. 2330

10. mei 1942

De genade van de belichaming als mens wordt het wezen pas dan verleend, wanneer het bereid is deze laatste weg te gaan, dat wil zeggen: wanneer zijn wil daartoe besluit. Zodra het wezenlijke de gang van de ontwikkeling heeft afgelegd in alle voorafgaande belichamingen, heeft het daardoor de graad van rijpheid bereikt die voorwaarde is voor de laatste belichaming als mens. Deze is echter ook verschillend en daarom zijn in het laatste stadium ook verschillende levensomstandigheden vereist. En het wezenlijke - de door aaneensluiting van verschillende substanties geschapen ziel - wordt het aardse bestaan voor de geest gesteld dat ze moet doormaken met het doel definitief vrij te worden. En haar is nog steeds de vrije keuze overgelaten of ze de weg op aarde wil gaan of niet. Helemaal bewust van haar taak op aarde, neemt ze nu het aardse bestaan op zich, bereid in deze toestand elke weerstand te overwinnen en zich te bevrijden uit de vorm. Ze is ook op de hoogte van het lot dat ze heeft te verduren, maar ze ziet tevoren alleen de uiterlijke levensomstandigheden, niet haar geestelijke ontwikkelingsgang, en voelt zich ten volle sterk genoeg om het aardse leven de baas te worden. In overeenstemming met haar toestand van rijpheid die in de meest verschillende schakeringen tevoren kon worden bereikt, maar steeds een belichaming als mens toelaat, is haar nu het aardse bestaan beschoren. En dit bestaan is meer of minder droevig en zich onthechtend. Want de ziel moet de laatste mogelijkheden om geheel rijp te worden zo worden aangeboden, dat ze zich in dit korte aardse bestaan kan vormen tot lichtwezen wanneer ze het benut. Maar steeds zullen haar levensomstandigheden zo zijn, dat ze gelegenheid heeft om actief te zijn in liefdewerk. En haar geheel rijp worden zal ervan afhankelijk zijn in hoeverre ze haar leven vult met werkzaam te zijn in liefde. In alle levensomstandigheden is haar daar gelegenheid voor geboden. Ook de mens bij wie het aan weten ontbreekt, die dus niets weet over het gevolg van zijn levenswandel in de eeuwigheid, kan hulpvaardig en dienstwillig zijn. De ziel hoeft alleen maar te kiezen voor goed of kwaad op aarde en dat kan ze in elke levenssituatie, ook in de meest primitieve omstandigheden. Maar de aardse omstandigheden zijn bepaald door haar ontwikkeling in de voorstadia. Is het wezen tevoren buitengewoon impulsief geweest, dan moet het in het aardse bestaan tegen zijn aandriften strijden en heeft het daarvoor overeenstemmende levensomstandigheden nodig waarin de ziel zich kan ontdoen van deze aanklevingen. De ziel is op geen enkele manier benadeeld in haar mogelijkheden zich positief te ontwikkelen, ofschoon het de schijn heeft dat de aardse toestanden hinderlijk voor haar zijn. De tegenwerkingen die het aardse bestaan voor iedere afzonderlijke mens oplevert, moeten overwonnen worden. En vele zielen hebben grotere tegenwerkingen nodig en daarom zijn de uiterlijke levensomstandigheden hun zo toebedeeld, zoals ze voor hen van nut zijn. God is op de hoogte van de ontwikkeling van iedere ziel bij haar belichaming als mens. Hij kent ook de sterkte van haar wil en Zijn liefde probeert voor iedere ziel de ontwikkelingsgang gemakkelijk te maken. Spant de ziel zich in om elke mogelijkheid te benutten, dan zal voor de mens het hem voorbestemde lot ook gemakkelijk te dragen zijn. En God zal zijn levensweg verkorten, zodra hij zich beijvert geestelijk te rijpen. Gods liefde brengt de mensen zo samen, dat ze elkaar kunnen dienen. Dat de een de ander kan onderwijzen, dat de een de ander kan geven wat deze ontbreekt. En zo wordt iedere mens ook geestelijke gaven aangeboden, al is het ook in de meest verschillende vorm en mate. Maar steeds zal dat wat aangeboden wordt voldoende zijn om hem de juiste weg te tonen die hij moet gaan. En alleen zijn bereidwilligheid is doorslaggevend welke voordelen zijn ziel daaruit haalt. Het weten dat er een God bestaat wordt eveneens alle mensen aannemelijk gemaakt. En is het niet van mens tot mens, dan zijn de geestelijke wezens werkzaam en geven hem door middel van gedachten aanwijzingen. En steeds is het aan hem overgelaten, geestelijke gaven aan te nemen of niet, dat wil zeggen: dat wat hem als

gedachte of door mensen wordt overgebracht, te geloven of af te wijzen. En daar God iedere mens verstand en een vrije wil heeft gegeven, is hij er ook verantwoordelijk voor hoe hij beide benut. Elke goede wil wordt door God herkend en daaraan beantwoordend wordt hem hulp verleend. Deze hulp is hem tevoren al ten deel gevallen door eindeloze tijden heen. En het wezenlijke weet ook alvorens de belichaming, dat de kracht en liefde van God hem bijstaat.

Maar het aardse bestaan moet worden afgelegd zonder enige herinnering daaraan, om de vrije wil van de mens niet in gevaar te brengen. Doch geen ziel wordt belichaamd zonder op de hoogte te zijn van haar weg over de aarde. En met intense wil neemt ze deze laatste belichaming op zich, in het verlangen, definitief vrij te worden van elke uiterlijke vorm.

Amen

De ziel - Drager van alle scheppingswerken

B.D. No. 2344

24. mei 1942

De zielensubstanties zijn als resultaat van hun samenstelling een bovenmate fijn geconstrueerd product, dat op de mens een betoverende indruk zou maken als hij het kon zien. Want er bestaat niets wat daar niet in te vinden is. Alles wat aanwezig is in de gehele schepping is in een oneindige verkleining in de ziel te vinden, omdat de afzonderlijke substanties ieder scheppingswerk doorleefd hebben en daardoor ook iedere doorleefde vorm vasthouden. Zij vergroten zich door een gestadig aaneensluiten, zodat het totaalbeeld steeds verandert en zich vervolmaakt.

Het bevattingsvermogen van de mens zou niet toereikend zijn om zich al deze scheppingswerken voor te stellen, maar overweldigd door de wijsheid en de almacht van de Schepper zal hij eenmaal dat beeld aanschouwen dat hem de wonderbaarlijkste heerlijkheden onthult. Het geringste en onopvallendste scheppingswerk bergt weer duizenden miniatuurscheppingen in zich, waarin zich wederom alles bevindt wat in het grote scheppingswerk van God vertegenwoordigd is.

Maar de menselijke ziel is drager van al deze scheppingen, dat wil zeggen: zij is samengesteld uit ontelbare substanties waarvan ieder reeds haar bestemming in de schepping vervuld heeft en waardoor ze zich aaneen mochten sluiten voor de laatste grote opgave: als menselijke ziel de eindeloos lange weg over de aarde te beëindigen. Er is geen wonderwerk in de gehele oneindige schepping zo bovenmate prachtig samengesteld als de menselijke ziel.

En het is een bewijs van haar volmaaktheid wanneer de ziel zichzelf als in een spiegel kan aanschouwen en dan haar eigen heerlijkheid beseft, dat wil zeggen: wanneer zij zichzelf in het stralendste licht ziet in een duizenden malen veelvoudige vorm en gedaante. En die zelfbeschouwing zal haar onzegbaar zalig maken omdat het aanschouwen van het gehele scheppingswerk een overweldigende schoonheid voor haar betekent. En nooit zal er een einde komen aan haar beschouwingen, want steeds weer vormt dat beeld zich opnieuw. Steeds weer komen nieuwe scheppingswerken te voorschijn die steeds weer betoverender op haar overkomen. Want de heerlijkheden van God nemen geen einde, dus ook niet dat wat Gods liefde aanbiedt aan Zijn schepselen die volmaakt zijn en zodoende in het licht staan. Zij zullen voortdurend Zijn liefde voelen en daardoor ook voortdurend toenemende gelukzaligheid ervaren.

Er zal geen einde aan komen, geen begrenzing van hetgeen het geestelijke oog mag aanschouwen. En er zal niets onveranderd blijven bestaan, wat voor het wezen een zalige toestand betekent. Want zonder ophouden zal deze zalige toestand worden verhoogd, waarvoor voortdurende veranderingen nodig zijn van hetgeen het geestelijke oog van de ziel aangeboden wordt.

Amen

Het doel van de schepping is de aanpassing aan God

B.D. No. 2540

6. november 1942

Het laatste doel van de schepping is de daaruit voortvloeiende toenadering tot God.

God probeert alles weer naar zich toe te leiden wat eens als kracht van Hem uitging, doch voortdurend onder Zijn wil staat. De wil van het wezenlijke in de schepping is nog tegen Hem gericht en pas wanneer het zijn wil voor de goddelijke wil buigt, heeft de aanpassing aan God plaatsgevonden en is het doel van de schepping vervuld. De aanpassing aan God heeft weer het eeuwige leven tot gevolg, dat een staat is van eeuwigdurende volheid van licht en kracht. Een staat van geluk en eeuwige heerlijkheid die Gods grote liefde het oorspronkelijk had toebedacht, maar die ook een zekere graad van volmaaktheid vooropstelt, die het wezenlijke door eigen wil moet hebben bereikt. Gods scheppingswerken geven het wezenlijke rijkelijk de gelegenheid tot volmaaktheid te komen. En Gods liefde laat het nooit zonder ondersteuning, maar ook de eigen wil van het wezenlijke moet onvoorwaardelijk actief worden. Het wezenlijke moet zelf beslissen en bijgevolg een proeftijd doormaken, waarin hem elke vrijheid is gegeven en het dus ook in wilsvrijheid kan beslissen welk einddoel het begerenswaardig toeschijnt. Want ondanks Zijn overgrote liefde dwingt God geen enkel wezen om Hem toe te behoren. Integendeel, Hij laat het de volledige wilsvrijheid, maar tracht toch Zich aan hen te openbaren, opdat hun wil voor Hem kiest, om hun een leven in heerlijkheid te verzekeren. Want Zijn liefde wil niets verloren laten gaan wat in Hem zijn oorsprong had. En Zijn wijsheid ziet het juiste en enige middel in dat aan het doel beantwoordt, dat Zijn wil en Zijn kracht tot iets zichtbaars liet worden.

Hij schiep de hemel en de aarde voor de definitieve verlossing van het geestelijke dat door zijn vroegere opstand tegen God zelf tot onvrije wezens was geworden, opdat het nu zijn vrijheid weer terug kan krijgen.

Amen

Meervoudige gang door de schepping - Heilsplan Gods - Het herkennen in het lichtrijk

B.D. No. 3345
25. november 1944

Het geestelijke had een lange weg te gaan voordat het werd toegelaten tot de laatste levensproef, tot de belichaming als mens. Het moest door vele andere vormen heengaan. Het moest zich voegen naar de goddelijke wil. Het was van zijn vrijheid beroofd en dus legt het deze weg over de aarde in zekere zin gedwongen af, doch met het laatste doel dat het weer de uiteindelijke vrijheid ten deel valt. De belichaming als mens moet de laatste proef zijn waarin het wezen zich moet waarmaken om de definitieve vrijheid te verkrijgen. Dat wat het in de toestand van gedwongen wil heeft gedaan - dienen - moet het nu uit vrije wil doen. Niet beïnvloed, alleen erop gewezen. Het moet dienend werkzaam zijn uit eigen aandrang, aangespoord door de liefde. Is nu het wezen bereid deze dienende weg in liefde te gaan, dan kan het in korte tijd zijn laatste vorm overwinnen en het kan binnengaan in de sferen van het licht, waar het weer vrij en ongehinderd kan werken in gelukzaligheid. Dit is doel en zin van de levenswandel door de schepping.

Daar het doel nu de vrije wil van het wezen vereist, kan het wezen begrijpelijkerwijs ook falen wanneer het de vrije wil niet juist gebruikt. Het kan het doel niet bereiken, maar een verkeerde weg gaan die ver van het doel af voert. Dan is één gang door de schepping niet voldoende, maar het moet ten behoeve van het bereiken van het doel deze gang opnieuw afleggen. Ja, zo nu en dan meerdere keren, tot het uiteindelijk zijn vrijheid weer heeft teruggekregen. En voor elke gang door de schepping zijn nieuwe mogelijkheden vereist om rijp te worden. Steeds weer zijn er andere voorwaarden gesteld waaronder het wezen de opwaartse ontwikkelingsgang aflegt. En dit is het eeuwige heilsplan dat voor de mensen pas begrijpelijk wordt wanneer ze op de hoogte zijn van de oorsprong en het einddoel van het geestelijke, door het wekken van hun geest. Alleen dan zijn ze in staat de oneindige liefde en barmhartigheid van God te begrijpen, Zijn grootte en almacht en Zijn overgrote wijsheid. Maar herkennen zullen ze God pas in het rijk van het licht, wanneer alle sluiers voor hun ogen zullen wegvallen en ze terugblikken op de afgelegde gang over de aarde, wanneer ze op de hoogte zijn van de oneindig liefdevolle zorg van de eeuwige Schepper tegenover Zijn schepselen, van de hardnekkigheid van deze in de niet verlostte toestand en de heerlijkheden van het geestelijke rijk.

Alles wat bestaat, heeft alleen als doel het geestelijke naar Hem terug te voeren, dat voor Hem eens verloren ging door de wil van de tegenstander die Hij toch eveneens volledige vrijheid gaf.

Het rijpe geestelijke kent zijn onvolmaaktheid en zijn afstand tot God van voorheen en is eeuwig dankbaar en aan God toegewijd, dat Hij het niet in deze toestand liet, maar met alle middelen het terugwinnen ervan trachtte te bereiken. Het kent de eigen weerspanning en de overgrote liefde Gods en het wordt nu bijna verteerd door de liefde voor Hem die het redde uit de geestelijke diepte. En al duurde de gang over de aarde ook oneindige tijden, al bracht hij het wezen ook mateloze kwellingen, het wezen zelf is zijn Schepper dankbaar dat Hij het deze weg liet gaan, dat Hij het de mogelijkheid gaf het laatste doel te bereiken en te komen tot het aanschouwen van God. Want deze gelukzaligheid weegt op tegen alles wat het wezen in zijn weerspanning heeft ondergaan.

En daarom is elke nieuwe schepping een bewijs van de liefde van God die het geestelijke dat Hem nog niet herkent tot inzicht wil brengen, om het gelukzalig te maken voor alle eeuwigheid.

Amen

Het overwinnen van de materie

De wereld is alleen middel tot het doel - Overwinnen van de materie

B.D. No. 5087
18. maart 1951

De wereld geeft u nooit de verwezenlijking, want uiteindelijk neemt ze u toch alles af wat u bezit aan aards goed. De wereld bedeeft alleen uw vleselijk lichaam, maar niet de ziel. En omdat het vleselijke lichaam vergaat, staat de ziel arm en naakt aan de poort van de eeuwigheid, wanneer ze zich op aarde geen geestelijke goederen heeft verschaft. De wereld geeft u slechts schijnbaar het recht op het eeuwige leven, maar in werkelijkheid neemt ze het van u af.

Weliswaar staat u midden in de wereld, ze is u in zekere zin als verblijfplaats gegeven en de ziel moest er zich mee akkoord verklaren een proeftijd in deze wereld af te leggen. En ze kan deze proeftijd ook met succes doorstaan, wanneer de mens de stoffelijke wereld juist alleen beschouwt als middel tot het doel, als middel om op de proef gesteld te worden. Wanneer hij ze niet de baas over zichzelf zal laten worden, maar ze steeds de baas blijft. Wanneer hij zich niet tot slaaf maakt van wat hem omgeeft, maar steeds met het oog op zijn opgave op aarde probeert de aardse materie te overwinnen. Wanneer hij ze wel gebruikt waar ze hem ter beschikking staat, maar in de door God gewilde zin, doordat hij de materie zelf helpt verlost te worden. Wanneer hij al het aards materiële beschouwt als dat wat het in werkelijkheid is, geoordeeld geestelijks dat eveneens de weg van de verlossing gaat, en dankbaar is voor elke gelegenheid om dienend werkzaam te zijn. Dan zal de materie nooit de baas worden over de mens. Dan zal hij voor zichzelf iets zoeken wat hem meer waard is om naar te streven, omdat het niet kan vergaan. Dan zal hij de ziel goederen doen toekomen die een ware rijkdom betekenen en ook blijven bestaan na het afleggen van het vleselijke lichaam. Vanuit dit inzicht beschouwt de mens de materie ook niet als vervulling van zijn verlangen. Ze is voor hem slechts een noodzakelijk middel om de gang over de aarde met succes af te leggen. En bijgevolg verliest de wereld met al haar prikkels en verlokkingen voor hem ook aan waarde. Hij weet dat het slechts schijngoederen zijn en tegelijkertijd een groot gevaar om ook de onvergankelijke goederen te verliezen. Daarom zult u niet van de wereld moeten houden, want deze liefde levert u alleen het verlies van het eeuwige leven op. U zult ze moeten leren zien als dat wat ze is, als rijk van de tegenstander van God, als concentratie van het onrijpe geestelijke dat het al rijpere geestelijke weer naar zich toe wil trekken. U zult ze moeten leren zien als verblindend, een bedrieglijk licht om uw zielen het ware licht niet te laten herkennen. U moet weten dat de wereld eens zal vergaan en u daarom naar datgene zult moeten streven wat onvergankelijk is. Dan zal de stoffelijke wereld elk gevaar voor u verliezen. Integendeel, u zelf zult er veel toe kunnen bijdragen ook aardse materie te helpen zich positief te ontwikkelen, doordat u deze gelegenheden verschaft om te dienen, dat wil zeggen materiële dingen hun bestemming geeft, doordat u nuttige voorwerpen maakt, opdat het geestelijke daarin dient en daardoor opwaarts klimt. Tracht alles naar zijn bestemming te leiden en denk daarbij voor alles aan uw eigen ziel, dat ze zich te midden van de wereld vrijmaakt van aardse begeerten, dat ze zal leren inzien dat het geestelijke rijk de plaats is waar ze vandaan komt en dat ze hier weer op zal aansturen, met de ernstige wil de hereniging met God te bereiken, die zin en doel is van het aardse bestaan.

Amen

Door God toegekende vreugden - Scheppingswonderen

B.D. No. 7108
1. mei 1958

Voor de wereld bent u verloren zodra u onder de invloed van het geestelijke rijk bent gekomen. Maar u wordt niet tegen uw wil door dit laatste in de ban gehouden, veeleer moet het vrijwillig

opgeven van de wereld vooraf zijn gegaan. Maar dan bent u ook vrij van elke binding met uw heer tot nu toe, wat echter niet wil zeggen dat hij zijn inspanningen opgeeft om u weer terug te winnen.

Maar u bent dan sterker, omdat u niet meer bereid bent datgene op te geven wat u nu in bezit hebt genomen: geestelijke goederen die de eerder genoemde u nooit kan bieden. Maar zolang de goederen der wereld u nog bekoren, heeft hij ook nog een zekere invloed op u. U bent nog niet geheel vrij van hem, maar u bezit ook nog niet mijn rijk dat niet van deze wereld is. En zo zult u zelf ook kunnen beoordelen welk geestelijk succes of welke graad van rijpheid uw ziel heeft te boeken, wanneer u ernstig onderzoekt hoever uw verlangen nog op de aardse wereld is gericht. Bekoort ze u nog, dan zult u hard aan uzelf moeten werken om elk verlangen daarnaar te smoren, wilt u mijn rijk verwerven, dat u waarlijk goederen zal schenken die heel wat begerenswaardiger zijn dan de schatten van de aardse wereld dat zijn. Toch zijn u nog vele aardse vreugden toegekend en u hoeft niet bang te zijn dat elke vreugde een zonde is tegen Mij of een mindere liefde voor Mij bewijst.

Ik wil dat u vrolijk door het leven op aarde gaat, dat u zich verheugt in mijn scheppingswerken, dat u de goederen die Ik zelf u aanbied blij en dankbaar in ontvangst neemt.

En u zult alleen het onderscheid moeten maken wat u door Mij en wat u door mijn tegenstander wordt aangeboden. En dat zult u gemakkelijk kunnen, als u erover nadenkt in welke graad van rijpheid het geestelijke ervan staat dat u begeert.

Tallose scheppingen liet Ik ontstaan om mijn tegenstander het aan hem gebodene te ontwringen en het in deze scheppingen te helpen zich langzaam positief te ontwikkelen. En de tegenstander heeft daarom geen macht meer over dit gebonden geestelijke. En zodra u dit nu de juiste liefde toedraagt, zal ook alles u gelukkig maken, wat u mijn overgrote liefde voor het eens gevallene bewijst. Dus zult u mogen genieten van de veelvuldige scheppingen der natuur, want deze zijn een zichtbaar bewijs van mijn liefde voor mijn schepselen.

En zo zullen ook de sterrenhemel, de zon met haar weldoende stralen, de regen met zijn alles verkwikkende uitwerking, u blij maken. En ook deze vreugden zijn geschenken aan u van uw God en Schepper van eeuwigheid, zoals ook heldere lucht en fris water u altijd de liefde bewijzen van Diegene die alles in het leven riep. Al deze vreugden zijn geëigend uw ziel te verkwikken en u dankbaar aan de eeuwige Schepper te laten denken, dus uw blikken en gedachten te richten op Mij, die uw ziel moet vinden op aarde. Wat dus de ziel verheft, wat haar naar Mij toe drijft, daarvan zult u mensen zonder bezwaar kunnen genieten.

Maar ontelbare verleidingen worden u van de kant van mijn tegenstander voorgehouden, die al uw gedachten omlaag trekken. Gedachten die u steeds vaster verbinden met degene die u banden laat aanknopen met nog zeer onrijp geestelijks, die u als het ware terug zetten in een al lang geleden overwonnen toestand. Dit zijn aards materiële goederen waarvan uw lichaam het bezit nastreeft, die dan ook de ziel aan zijn verlangen onderwerpt en die daarom niet de weg vindt naar Mij, Die niet daar gezocht moet worden waar mijn tegenstander zijn rijk heeft. En de mens kan gemakkelijk voor zichzelf rekenschap afleggen of zijn lichaam of zijn ziel bevrediging zoekt.

En hij zal moeten toegeven dat zijn denken voornamelijk de verbetering of het verschaffen van lichamenlijk welbehagen betreft, wat het ook is wat hij nastreeft.

En hij zal ook weten waar en wanneer ook een ware vreugde kan afdwalen en verandert in een lage vreugde die de ziel vergiftigt.

Want mijn tegenstander zal steeds trachten te bereiken, dat hij ook het zuivere verontreinigt, dat hij de genoegens in de natuur probeert te verbinden met zuiver lichamelijke begeerten en de mensen in zijn gebied trekt. En daarom moet het lichaam geweld worden aangedaan, wil de ziel mijn rijk verwerven. Er moet afstand worden gedaan van dingen die het lichaam begeert.

Want pas wanneer elke begeerte verstikt is, zullen ook aards materiële goederen de ziel niet meer schaden.

Dan zal de mens deze slechts in passende mate waarderen en benutten. En dan pas heeft hij zich vrijgemaakt van de tegenstander, ofschoon hij nog op aarde wandelt, te midden van de aards materiële wereld. Maar ze is niet meer in staat hem omlaag te trekken. Hij beheerst de materie. Hij heeft zichzelf bevrijd van de heerschappij van datgene wat de materiële wereld toebehoort en hij heeft al bezit genomen van het rijk dat niet van deze wereld is.

Amen

Het veranderen en verwoesten van scheppingen

Voortijdige verwoestingen en de gevolgen

B.D. No. 2313

25. april 1942

Voor elke materie is voor het rijp worden van het geestelijke dat ze in zich draagt een bepaalde tijd van haar bestaan gesteld die door het geestelijke zelf niet naar believen kan worden verkort. Alleen de wil van de mens staat het vrij het geestelijke vrij te maken van de materie oftewel de tijdsduur van zijn verblijf naar believen te verkorten. Want de taak van de mens is de materie om te vormen en steeds weer nieuwe dingen te scheppen die weer verblijfplaats van het geestelijke worden. Dus is het in zekere zin aan de vrije wil van de mens overgelaten hoe lang het geestelijke in een bepaalde vorm mag verblijven. En steeds weer zal deze wil ook de wil van God zijn als het werk van de mens de omvorming van de materie betreft en zolang het doel van zulke nieuw geschapen vormen weer een dienen is. Alles wat door menselijke wil uit de materie tot stand wordt gebracht, moet weer dienen tot welzijn van de mensheid. Dan stemt de tijdsduur van het uiterlijke omhulsel van het geestelijke helemaal overeen met de wil van God. Maar wordt door de menselijke wil een uiterlijke vorm te vroeg opgelost en wordt aan het werk dat nieuw moet ontstaan geen dienende taak gesteld, dan is dit een ingreep in de goddelijke ordening.

De ontwikkelingsgang van het geestelijke wordt onderbroken of het geestelijke wordt tot een bezigheid gedwongen die geen enkel schepsel op aarde ten goede komt. Het geestelijke wordt door mensenhand verhinderd om door dienen rijp te worden. Tegelijkertijd matigt de mens zich echter aan, scheppingen voortijdig te verwoesten en ervoor te zorgen dat daardoor het geestelijke in deze scheppingen vrij komt, wat op het gehele geestelijke leven een ongewoon nadelige uitwerking heeft. Want het geestelijke voelt erg goed dat het nog niet de vereiste rijpheid heeft voor zijn volgende belichaming op aarde. En het probeert daarom zich op de mensen af te reageren, wat geen gunstige invloed voor dezen betekent. Het geestelijke kan niet eerder een nieuwe vorm bewonen, dan tot de oude vorm totaal is overwonnen. Bijgevolg wordt zeer veel geestelijks in de komende tijd vrij van zijn uiterlijke omhulsel en kan het de mensen zo lang in het nauw brengen, tot zijn tijd voorbij is en het nu de nieuwe vorm tot verblijfplaats kan nemen. Het nog onrijpe geestelijke, wiens ontwikkelingsgang werd onderbroken door voortijdige verwoesting van de materie, waarvan de reden de liefdeloosheid van de mensen is, gebruikt zijn vrijheid op een manier die de mensen niet tot voordeel strekt. Het houdt zich nog zo lang in de verwoeste materie op, als er zich nog niet verwoeste delen in bevinden en het wacht op zijn nieuwe omvorming. Maar waar het materiaal onbruikbaar is geworden, daar zoekt het geestelijke zich een andere verblijfplaats. Het brengt vooreerst de mensen in het nauw, al naar gelang van hun verlangen naar bezit groot was. En wel stelt het zich aan deze mensen steeds weer voor als datgene, wat de mens heeft verloren, en tracht het diens begeerte op te roepen en de wil aan te sporen hetzelfde te laten ontstaan, om zich daarin weer te kunnen belichamen. En dit betekent voor de mensen vaak een smartelijke toestand, omdat hem daartoe de mogelijkheid ontbreekt. En deze smartelijke toestand is het zich uiten van dat onrijpe geestelijke, dat zich voor zijn onderbroken ontwikkeling op de mens wil wreken. Maar zodra de mens zijn gehele kracht inschakelt om zich van deze verwoeste materie te ontdoen, houdt ook het lastig vallen van de kant van het geestelijke op, zoals al met al de gehele instelling van de mens tegenover de materie maatgevend is, hoe lang het geestelijke zich in diens nabijheid ophoudt en hem bedreigt. Hoe groter het verlangen was en nog is naar de materie, des te grotere invloed heeft het geestelijke en des te meer gebruikt het zijn invloed om het verlangen van de mens nog te vergroten. Waar het niet door menselijk werk mogelijk is, dingen te laten ontstaan die dit geestelijke weer in zich bergen, brengt het andere scheppingen in het nauw. Het probeert zich ermee te verbinden en hun bezigheid te beïnvloeden, wat zich uit in verschijnselen die van het natuurlijke afwijken, dus in onregelmatigheden die in het bijzonder in de plantenwereld aan

het licht komen. De onrijpe wezens grijpen verstorend in de goddelijke ordening in, zonder door God gehinderd te worden, opdat de mensen inzien dat elk werk van verwoesting, elke voortijdige vernietiging uit onedele motieven, ook weer een verstorende of in strijd met de wet zijnde uitwerking heeft. Het geestelijke dat voortijdig vrij wordt, is niet krachteloos en kan in vrije toestand steeds het geestelijke dat op gelijke of hogere trap van ontwikkeling staat in het nauw brengen of beïnvloeden. En het gebruikt zijn vrijheid op een manier dat het zich bij dit geestelijke aansluit en er als het ware samen werkzaam mee wil zijn. Dus nu willen twee intelligenties zich door één scheppingswerk uiten. Het zijn weliswaar steeds alleen maar pogingen, want het geestelijke in de vorm verweert zich er tegen, maar toch wordt het enige tijd in zijn regelmaat gestoord. En dit heeft afwijkingen tot gevolg, die weliswaar geen verstrekkende gevolgen hebben, maar die toch merkbaar zijn. Want God laat het geestelijke op deze manier wel een compensatie zoeken en vinden, maar beschermt de andere scheppingswerken tegen belangrijke veranderingen door zulke wezenlijkheden die nog helemaal onrijp zijn. Alleen moeten de mensen daaraan herkennen, dat elk vergrijp tegen de goddelijke ordening zich weer zo doet gevoelen dat de goddelijke ordening omver wordt gegooid. En dat tot nadeel van de mensen, ofwel door vertraagde groei in de plantenwereld of misoogsten, of ook invloeden door slecht weer, die eveneens vaak het zich afreageren van zulke vrij geworden geestelijke wezens in de natuur, in de wolken of in de lucht zijn. Zeer vaak is de oorzaak de menselijke wil zelf, die scheppingswerken voortijdig verwoest en daardoor zelf de plantenwereld ongunstig beïnvloedt. Want het vrij geworden geestelijke blijft niet werkeloos, maar zoekt nieuwe omvormingen en een nieuw werkterrein, ook wanneer het daar nog niet de benodigde toestand van rijpheid voor heeft, tot het een bij zijn toestand van rijpheid passend omhulsel heeft gevonden en zijn ontwikkelingsgang kan voortzetten.

Amen

Omvorming van de materie - Oplossen - Ontwikkelingsgang

B.D. No. 2910

5. oktober 1943

De verandering van de materie vraagt vaak eindeloos lange tijd. Want pas wanneer ze zich ontbindt, geeft ze het geestelijke vrij dat in haar verbannen is. De menselijke wil kan een uiteenvallen van de materie bespoedigen. Toch staat hem maar een klein deel ervan ter beschikking, en wel is dit het omhulsel van het geestelijke dat geen hardnekkige tegenstand biedt aan God. God is sinds eeuwigheid op de hoogte van zowel de weerstand als ook van het opgeven ervan, en heeft het geestelijke ook de verblijfplaats toegewezen waar het verlossing ten deel valt overeenkomstig zijn wil. En dit verklaart weer het verschil in gesteldheid van de aardoppervlakte en de plantengroei daarop, de tijdsduur van vele scheppingen, de vaak voorkomende uitbarstingen in bepaalde gebieden, de exploitatiemogelijkheden van de bodemschatten en het verschil in het vermogen om vorm te geven en in de capaciteit van de mensen. Aan het geestelijke dat van zins is zijn weerstand op te geven en te dienen, moet steeds in overeenkomstige verhouding de mogelijkheid worden geboden in een materie te verblijven die een dienende taak vervult. Verder moet ook de wil van de mensen in hen bovenkomen om uit de harde materie doelmatige voorwerpen te vervaardigen. De mensen moeten zulke voorwerpen dus nodig hebben en daaraan beantwoordend weer in omstandigheden leven waar ze noodzakelijk zijn. Er moet een voortdurend evenwicht zijn tussen krachten die werkzaam willen worden en behoeften.

De materie moet dus nodig zijn voor scheppingen van dienende - hun bestemming nakomende - aard. Alleen dan is er een voortdurende verandering van de uiterlijke vorm van het geestelijke mogelijk. Maar bovenmatig veel geestelijks is in scheppingen gekluisterd in zowel de meest vaste vorm, als ook in de al rijpere plantenwereld, die ondenkbaar lange tijden onveranderd blijft. Het maakt alleen minimale veranderingen door die geen dienend doel vervullen dat voor de mens duidelijk zichtbaar is, maar die voor andere scheppingswerken en de ontwikkeling ervan niet zonder betekenis is. Deze materie bevat het meest weerspannige geestelijke en is vanuit het inzicht van de hardnekkigheid sinds eeuwigheid tot de omhulling hiervan bestemd. Wel maakt het ook de ontwikkelingsgang door, alleen in vertraagde vorm. Mensenhanden dragen weinig bij tot de

omvorming van zulke materie en ze wordt meestal alleen veranderd door goddelijk ingrijpen door natuurkrachten, stormen, hitte, regen en uitbarstingen die in een lange periode een oplossen of veranderen van de uiterlijke vorm tot stand brengen. En daarom moeten steeds weer ingrijpende veranderingen van de aarde plaatsvinden. Van tijd tot tijd moet zowel de aarde in haar uiterlijke vorm worden omgevormd, als ook moet aan het geestelijke in het binnenste van de aarde de mogelijkheid geboden worden aan het aardoppervlak te komen om daar zijn ontwikkelingsgang te kunnen beginnen. En daarom kan de aarde nooit onveranderd blijven bestaan, want ze is materie waarvan het einddoel ontbinding is, wat weliswaar eeuwigheden duurt, maar in bepaalde perioden steeds weer plaatsvindt als een dwingende noodzaak voor het in de vaste vorm gekluisterde geestelijke dat eens vrij moet worden om zich positief te kunnen ontwikkelen.

En nu begint voor het geestelijke de weg van het aardse bestaan door de ontelbare uiterlijke vormen, waarvan het elke moet overwinnen door dienende bezigheid tot aan de ontbinding van deze vorm. En al gaan er ook duizenden jaren overheen, dan loopt toch het ontwikkelingsproces op aarde eenmaal af, omdat niets op aarde blijvend is, omdat alles moet veranderen en deels door menselijk willen, deels door goddelijk willen een verandering ondergaat. Er moeten wel zekere wetten van kracht zijn, dat wil zeggen er mag niet wederrechtelijk iets verwoest worden, zoals ook de door mensenhand ontstane voortbrengselen de naaste geen schade mogen berokkenen, daar anders het geestelijke in de materie wordt gedwongen tot liefdeloosheid en dit zich doet gevoelen bij de mensen zelf die het tot zo'n activiteit aanleiding hebben gegeven. De wil om te dienen is de basis voor de weg omhoog. En het geestelijke moet deze wil steeds weer bewijzen, doordat het in elke vorm bereidwillig zijn taak op aarde vervult. Deze taak komt het weliswaar onder de wet van gedwongen wil na, maar door zijn bereidwilligheid om te dienen verkort het de duur van zijn verblijf in de vorm van dat ogenblik aanzienlijk en kan het deze vorm nu des te vlugger inwisselen. De ontwikkelingsgang van het geestelijke is daarom een eindeloze keten van een andere vorm aannemen van de meest verschillende aard. En de gewilligheid van het geestelijke daarin bepaalt de tijdsduur van elke afzonderlijke vorm. En daarom moet de hele schepping op zich anders worden. Niets kan blijven zoals het is. Integendeel, het moet voortdurend nieuwe vormen aannemen. En elke vorm moet een dienend doeleinde vervullen, omdat anders het geestelijke daarin niet kan rijpen tot aan de laatste uiterlijke vorm, tot de mens die dan de laatste proef in het aardse leven in vrije wil moet afleggen om nu van elke uiterlijke vorm vrij te worden en als vrij wezen binnen te kunnen gaan in het geestelijke rijk.

Amen

Geen scheppingswerk is zin- en doelloos

B.D. No. 8768

2. maart 1964

Er bestaat niets in de materiële schepping wat zin- en doelloos zou zijn, zelfs wanneer u mensen het doel ervan niet zult kunnen inzien. Alles is eens ontstaan om het geestelijke te helpen zich positief te ontwikkelen. En deze positieve ontwikkeling bestaat in dienen, al is het ook in gebonden wil, in een toestand van moeten, waarin zich alles afspeelt volgens goddelijke natuurwet.

Voor de mens is niet altijd de dienende bestemming duidelijk. En toch is elk scheppingswerk uit de Handen van God voortgekomen en in onovertroffen Wijsheid is het een functie toegewezen, die soms alleen het geestelijke zelf betreft, dat in die scheppingen is gebonden: dat het dat geestelijke "gekluisterd" houdt, om zijn weerstand te breken, om het aan te sporen naar de vrijheid te streven. Want het geestelijke, dat zich positief moet ontwikkelen, is door zijn weerstand tegen God verhard geestelijks, dat zijn weerstand moet opgeven, wil het vooruitgaan in zijn ontwikkeling.

En zulke scheppingswerken blijven eindeloos lange tijden onveranderd in hun vorm. En toch vervullen ze een doel: dat ze het geestelijke omhullen, dat al uit de diepste diepte vandaan is en in een scheppingswerk zijn ontwikkelingsgang omhoog begint. Want er is nog eindeloos veel verharde geestelijke substantie, die nog niet aan de weg is begonnen, die nog niet door de materie kan worden ingesloten, omdat de weerstand ervan nog zo sterk is, dat ze nog geen materie kan worden, dat ze zich

niet door de Liefde van God liet omhullen en er nog lange tijd voorbij kan gaan, tot ook dit geestelijke eenmaal de weg door de scheppingen begint.

Maar wat u mensen ziet in de schepping, heeft allemaal een dienend doel, dat u mensen echter door uw wil zult kunnen verhinderen, wanneer u de afzonderlijke scheppingswerken niet zinvol gebruikt, wanneer u ze verhindert om dienstbaar te zijn, dat alleen hun positieve ontwikkeling tot stand brengt. De opbouw en het voortbestaan van vele scheppingen is juist door die werken der schepping verzekerd, die hun dienende bestemmingen kunnen nakomen. Want niet alleen dient de schepping de mens, maar ze verzekert haar eigen bestaan, omdat het ene werk is ontstaan voor het andere en dit in alle Liefde en Wijsheid is overwogen en bepaald door God, Die niets zonder zin en doel zal laten ontstaan, omdat dit indruist tegen Zijn Liefde en Wijsheid.

Maar of u elke bestemming inziet, is twijfelachtig zolang u zelf als mens nog een lage graad van rijpheid hebt. Maar bij toenemende rijpheid zult u het inzicht verkrijgen. En pas dan zal het wonder van de schepping steeds meer indruk op u maken, omdat u dan zaken duidelijk worden, die u nauwelijks in staat bent te begrijpen, omdat ze u een volkomen oneindige, machtige, liefdevolle en wijze Schepper bewijzen, Die Zich een doel heeft gesteld en dit doel ook zeker zal bereiken.

En zo zult u mensen zelf alles juist moeten gebruiken, wat de schepping u biedt. U zult een beroep moeten doen op haar diensten, wat het ook is. Want zowel de harde materie, de wereld van de gesteenten, alsook de planten- en dierenwereld is voor u geschapen, opdat u ze steeds op de juiste wijze zult gebruiken.

Elke ontbinding van de materiële uiterlijke vorm is een schrede voorwaarts voor de ontwikkeling van het in de vorm gebonden geestelijke. U zult echter niet onrechtmatig vormen mogen oplossen, waarvan de tijd nog niet is gekomen, waarvoor u wel de juiste beoordeling is gegeven. U zult niets voortijdig het onmogelijk mogen maken u te dienen. U zult u aan de natuurwetten moeten aanpassen, daar u anders zelf het kind van de rekening bent. Want zodra iets geestelijks voortijdig vrij wordt, is zijn invloed op u mensen schadelijk, omdat het onrijpe geestelijke zich wrekt op de mensen, die zijn rijpingsproces onrechtmatig onderbraken. En dit gevaar bestaat, wanneer de mens al te zeer aan de materie is gehecht en hij zal proberen aards zijn voordeel te doen en hij de natuurwetten buiten beschouwing laat.

Steeds moet alles zich in wettelijke ordening voltrekken. Dan is ook een positieve ontwikkeling verzekerd van al datgene, wat zowel in de schepping als in de mens zelf nog gebonden is en eenmaal vrijheid zal verkrijgen. Maar de goddelijke ordening wordt meestal omvergegooid. En daarom blijft er ook in de geestelijke ontwikkeling een achterstand en eist deze een gewelddadige regeling, die ook steeds dan plaatsvindt, wanneer het gevaar bestaat, dat er niets meer volgens goddelijke ordening nuttig wordt gebruikt en dat het geestelijke in elke vorm de dienende bestemming wordt ontzegd. Want er is niets in de schepping, wat niet aan zijn doel zou moeten beantwoorden. Elk scheppingswerk dient tot opbouw en instandhouding van de aarde. En zolang aardse scheppingen ontstaan, is ook het ontwikkelingsproces nog niet beëindigd, dat de definitieve terugkeer van het eens gevallen geestelijke tot doel heeft.

En er zullen nog eeuwigheden voorbijgaan. Steeds weer zullen er nieuwe scheppingen ontstaan, want er wachten nog talloos vele oergeesten op hun verandering tot materie, op hun gang door deze materie en op hun definitieve terugkeer naar hun oorsprong van eeuwigheid. Maar alles gebeurt in wetmatige ordening. En zo heeft ook alles een ongunstige uitwerking op datgene, wat tegen deze wet van eeuwige ordening is gericht. Maar eens zal het doel bereikt zijn. Eens zal alles weer vergeestelijkt zijn en eens zullen ook alle scheppingen alleen van geestelijke aard zijn, die alleen nog tot eindeloos diepe vreugde van de wezens ontstaan, omdat deze nu voortdurend scheppen en werkzaam zijn tot hun eigen gelukzaligheid.

Amen

Nieuwe scheppingen

Gods wil om te scheppen - Geestelijke en stoffelijke scheppingen

B.D. No. 3943

25. december 1946

De Geest die heerst over de oneindigheid is ononderbroken werkzaam, want de uitstraling van Zijn kracht wordt niet minder, zoals Hij ook niet vermoeid raakt, scheppend en vormend de kracht te gebruiken. En zo ontstaan er voortdurend nieuwe scheppingen, geestelijk en stoffelijk.

Hij laat Zijn gedachten materiële vorm aannemen voor de verlossing van het nog onvrije geestelijke, zoals Hij echter ook wonderwerken van geestelijke aard laat ontstaan om de wezens van het licht gelukkig te maken, voor welke alle heerlijkheden van de hemel zijn ontsloten. Zijn scheppersgeest en Zijn wil om te scheppen zijn niet te overtreffen en nooit eindigend en altijd geleid door Zijn overgrote liefde die alles gelukkig wil maken wat uit zijn kracht is voortgekomen. En al gaan er ook eeuwigheden voorbij, het scheppen van nieuwe zaken zal nooit ophouden, omdat Zijn kracht een zodanige uitwerking moet hebben dat het toeneemt.

Het geestelijke, dat aardse - dus materiële - scheppingen bewoont, staat dus in voortdurende verbinding met het krachtcentrum en kan door de ontvangst van kracht weer in de stroomkring van de liefde Gods binnengaan, waarvan het zich eens in vrije wil verwijderde. Het vergroot dus de eigen kracht, evenals het ook het verlossingsproces bevordert van het geestelijke dat zich nog buiten de stroomkring van Gods liefde bevindt. Alle materiële scheppingen zijn middelen om het geestelijke te verlossen. Geestelijke scheppingen echter zijn het eigenlijke doel, dat wil zeggen onuitsprekelijk diepe vreugde van het verlorene geestelijke. En Gods wil om te scheppen neemt nooit af, omdat Zijn liefde oneindig is. Maar Hij laat ook scheppingen vergaan, en wel wanneer ze hun doel niet meer nakomen. Wanneer het geestelijke daarin geen impuls meer vindt opwaarts te gaan, wanneer het zich verzet tegen God en zijn wil van Hem afkeert.

Dan lost Hij zelf op wat Hij heeft geschapen om het geestelijke in een andere vorm het doel te laten bereiken. Maar het oplossen van Zijn scheppingen is alleen in afzonderlijke tijdsruimten voorzien, zoals Zijn wijsheid het heeft ingezien als noodzakelijk voor het in de scheppingen gekluisterde geestelijke. Geestelijke scheppingen daarentegen zijn onvergankelijk, alleen worden ze steeds anders en ontstaan er telkens heerlijkere constructies, zoals het menselijk verstand zich niet voorstellen en het menselijk hart zich niet dromen kan. Maar ook elke nieuwe periode in de tijd kan steeds heerlijkere scheppingen laten zien, afwijkend van die uit het verleden en getuigend van de liefde, almacht en wijsheid van God, die zich in alle scheppingen openbaart. Onoverwinnelijk is de Kracht en daarom zal Hij nooit ophouden scheppend en vormgevend werkzaam te zijn. Maar de omvang van Zijn scheppingen kan de ziel pas beseffen in een bepaalde toestand van rijpheid, als ze bij machte is geestelijke en aardse scheppingen te schouwen. Dan pas zal ze van eerbied en liefde vervuld zijn tegenover haar Schepper, wiens liefde ook haar heeft geschapen om haar voor eeuwig gelukkig te maken.

Amen

Het heilsplan van God vereist steeds nieuwe scheppingen

B.D. No. 7268

29. januari 1959

Er zullen nog eeuwigheden lang nieuwe scheppingen op deze aarde ontstaan en de positieve ontwikkeling van het geestelijke dat nog in de harde materie en andere scheppingswerken is gekluisterd, zal doorgaan, want het vergt alleen al eeuwige tijden van een eens gevallen oer-geest om uit de diepste diepte terug te keren en opwaarts te gaan tot aan het stadium waar hij als mens

belichaamd over de aarde mag gaan om zijn laatste wilsproof af te leggen: voor of tegen God, tegen Wie hij eens in verzet kwam en daarom viel.

Nog eindeloos veel van het gevallen geestelijke moet deze weg gaan en het zijn eeuwigheden waarin dit geestelijke ver van God in de meest ongelukkigste toestand vertoeft, totdat het ook zelfs maar deze gang mag beginnen om terug te keren, totdat het materie wordt volgens Gods wil en dan in materiële scheppingen langzaam omhoog klimt. Daarom is elke materie al een toestand van gebondenheid die bewijst dat Gods liefde zich heeft ontfermd over het verharde geestelijke om het naar Zijn wil te vormen. Want het is dan al vastgepakt door de liefdeskracht van God, Die het omhulde om hem een dienende bestemming te geven, ongeacht of het aan het begin van zijn ontwikkeling staat of zich al verder heeft ontwikkeld. Elke materie is verhard geestelijks, door de liefdeskracht van God omhuld, dat ter wille van een bepaald doel zijn omhulsel heeft gekregen. Het is voor u mensen niet altijd mogelijk het doel in te zien, maar in de gehele schepping is er niets zonder zin en doel. Het is echter vaak alleen bij God bekend, omdat het denken en bevattingsvermogen van de mensen nog begrensd is. Maar pas als mens kunnen de oer-geesten zich weer herkennen als wezen, want tevoren waren ze zich van zichzelf niet bewust. En zolang de aarde bestaat en scheppingen bevat van de meest verschillende soort, zolang zijn dus ontelbare oer-geesten daarin gekluisterd, die zich allen nog moeten verzamelen en schikken, om dan eenmaal de vorm van een mens te kunnen bewonen, wanneer die gebonden partikeltjes hun daartoe behorende rijpheid hebben verkregen. En zolang er dus in, op en boven de aarde scheppingen zijn, zolang kan er ook geen einde zijn aan deze aarde, die dient als verblijfplaats voor dat gevallen geestelijke om rijp te worden. Daarom kan er ook niet van een ondergang van de aarde worden gesproken, wanneer daar een totaal vergaan, een algehele oplossing van het lichaam aarde onder wordt verstaan. Want de gebonden geestelijke substanties hebben omhulsels nodig en dus steeds weer nieuwe scheppingen die hun een verblijfplaats bieden, al naar gelang de toestand van rijpheid die de afzonderlijke deeltjes al hebben bereikt. Weliswaar zal ook de aarde eens een zuiver geestelijke schepping zijn, maar tot dan zullen er eeuwigheden voorbijgaan, omdat een geestelijke schepping alleen geheel rijpe geestelijke wezens kan bevatten en de talloze scheppingen op de aarde steeds alleen maar bewijzen hoeveel niet verlost geestelijks in die scheppingen verblijft. En dit geestelijke kan niet naar believen ontwikkelingsfasen overslaan. Het moet volgens de natuurwet uit de diepte opwaarts gaan, overeenkomstig de goddelijke ordening, waarin het heilsplan van God - het terugvoeren van het afgevallene naar Hem - werd ontworpen en wordt uitgevoerd. En juist dit heilsplan van God vereist eeuwigheden en het vraagt steeds weer nieuwe scheppingen, daar anders de wisseling van de uiterlijke vorm niet zou kunnen plaatsvinden, die steeds weer noodzakelijk is om het geestelijke de gelegenheid te geven dienend werkzaam te zijn, waardoor de positieve ontwikkeling wordt gewaarborgd. Het voortdurende ontstaan en vergaan in de natuur is een gebeuren volgens goddelijke ordening, dat zich naar de wetten van de natuur voltrekt.

Maar van tijd tot tijd vinden ook voorvallen van geweld plaats naar de wil van God, om steeds weer de harde materie op te lossen en het geestelijke daarin los te laten, dat zijn ontwikkelingsgang nu in gemakkelijker uiterlijke vormen moet aanvaarden, en tegelijkertijd weer gevallen geestelijks te vangen en te kluisteren in de hardste vorm. En de aarde zal nog eeuwige tijden voor deze taak moeten dienen. Ze zal wel steeds weer worden omgevormd, maar niet kunnen vergaan. Want tot ook het laatste geestelijke op deze aarde belichaamd zal zijn, is voor u mensen een onvoorstelbaar lange tijd nodig, die u goed met het woord "eeuwigheid" zult kunnen aanduiden. En toch zult u ook kunnen spreken van een ondergang van de aarde. Want wat voor u ligt, betekent voor u mensen een beëindiging van uw leven. Want niets zal in leven blijven. Mensen en dieren zullen hun leven verliezen, uitgezonderd de kleine schaar van diegenen, die worden opgenomen om dan weer op de nieuwe aarde de stam te worden van het menselijke geslacht dat de nieuwe aarde moet bevolken zoals het Gods wil is.

Amen

Hernieuwde kluistering in de materie

Een nieuwe ontwikkelingsgang - Het verbannen van het geestelijke

B.D. No. 3255
15. september 1944

De gang van de ontwikkeling van het geestelijke wordt afgebroken door de goddelijke wil.

Wat oneindige tijden lang in voortdurende positieve ontwikkeling was en nu aan het einde faalt, dat wil zeggen stilstaat of achteruitgaat in de ontwikkeling, dat wordt verhinderd verder achteruit te gaan en weer opnieuw gekluisterd. Want een teruggang of stilstand van ontwikkeling kan alleen in de toestand van de vrije wil plaatsvinden, terwijl de gebonden wil steeds een positieve ontwikkeling betekent. Weliswaar in de toestand van moeten, echter ook in verstrekkende mate aangepast aan de wil van het wezenlijke, die voor God te allen tijde zichtbaar is. Het binden van de vrije wil eist nu weer nieuwe uiterlijke vormen die in overeenstemming zijn met de hardheid van de weerspannige wil en nu weer het geestelijke in zich moeten bergen dat opnieuw begint met de ontwikkelingsgang. Er kan in Gods eeuwige ordening en wetmatigheid alleen een positieve ontwikkeling zijn waar Zijn wil werkzaam is. En alleen de vrije wil van de mens kan deze ordening omvergooien. Tot op zekere hoogte grijpt God niet in de vrije wil van de mens in. Hij laat hem de volledige vrijheid, hoe hij de laatste belichaming op aarde benut voor zijn geestelijke ontwikkeling. Bestaat echter het gevaar dat elke positieve ontwikkeling wordt tegengegaan, zodat ook het geestelijke dat op God aanstuurt in de toestand zonder licht wordt meegesleurd, dan stelt de goddelijke wil hier paal en perk aan doordat Hij het geestelijke dat in strijd met Zijn wil handelt, van zijn vrije wil berooft, doordat Hij het weer kluistert in de meest vaste vorm om het elke mogelijkheid te geven voor de verandering van zijn weerspannige wil. Deze verandering moet onherroepelijk eens plaatsvinden, al gaan daar ook eeuwigheden overheen. Want elke beslissing moet in vrije wil plaatsvinden. En de vrije wil stelt steeds een stadium van vrijheid voorop, waarin het geestelijke zich weer als mens kan belichamen. Voor het wezenlijke dat deze vrije wil steeds weer op de verkeerde manier actief laat worden, verlopen er eeuwigheden. En daarom moeten het steeds zwaardere en moeilijkere taken worden opgelegd, opdat het eindelijk zijn weerstand tegen God zal opgeven en zich in de toestand van de vrije wil op Hem zal richten.

Begrijpelijkerwijs zal daarom steeds aan het einde van een ontwikkelingsperiode een buitengewoon sterk woeden van het van God afgekeerde geestelijke beginnen, omdat het merkt dat het spoedig van zijn macht is beroofd en omdat het nu probeert ook het lichtvolle in zijn macht te krijgen, omdat het meent daardoor de macht van God te verkleinen. En deze strijd met het licht neemt kort voor het einde zulke vormen aan, dat alleen een gewelddadige ingreep van God het lichtvolle beschermt. Want de macht van de tegenstander is door de vrijwillige ondersteuning van de mensheid ontzettend sterk geworden en dit betekent steeds het einde.

Want God ontnemt hem de macht, zodra de strijd tegen het licht onverholen aan het licht komt, zodra de mensen die streven naar het licht, gedwongen zullen worden zich naar de duisternis te keren. Dan is de strijd van de satan gericht tegen God zelf en dan vindt hij in Hem zijn Meester.

Het kluisteren in de vorm berooft al het duistere geestelijke van elke kracht en macht. Het kan nu in geen enkel scheppingswerk naar eigen wil werkzaam zijn. Integendeel, het moet nu volgens Gods wil actief zijn. Het moet dienen in de toestand van moeten en daardoor de gang van de positieve ontwikkeling afleggen. Het moet in eindeloos lange tijd weer de toestand van rijpheid bereiken, die het de laatste belichaming oplevert op aarde: als mens, met gebruikmaking van de vrije wil. Zolang alleen de goddelijke wil bepalend is, is er geen achteruitgang. En dus moet het wezenlijke rijpen zolang het in de gebonden wil is, ofschoon ook de sterkte van de zich verzettende wil de uiterlijke vorm en bijgevolg ook de mate van de kwellingen van het gebonden zijn bepaalt. Pas wanneer God

Zijn wil van het wezenlijke terugtrekt - in zoverre dat Hij het de vrijheid van zijn wil geeft en het dus over zichzelf kan beslissen - is er het gevaar dat de positieve ontwikkeling een stilstand of een achteruitgang doormaakt, en dit weer tot de grenzen die God heeft gesteld.

Dan breekt Hij voor het wezenlijke de gang van de ontwikkeling af en moet dit nu opnieuw beginnen in een nieuwe aardperiode die weer voor zijn definitieve verlossing is bestemd, als die in het laatste stadium juist wordt gebruikt. Want alleen het volmaakte kan vrij worden van zijn uiterlijke vorm. En alleen door een juist gebruik van zijn wilsvrijheid kan het geestelijke in de mens volmaakt worden.

Amen

De kwellingen van een hernieuwde kluistering in de materie

B.D. No. 4631

8. mei 1949

Met woorden kunnen u de kwellingen niet beschreven worden die een hernieuwde kluistering in de harde materie voor het geestelijke betekenen, want het is een toestand die voor het menselijke verstand onbegrijpelijk is. Het geestelijke ervaart zichzelf als reëel, en toch kan het zijn wil niet gebruiken waarvan het zich bewust is als bewijs van zijn werkelijk bestaan.

Het geestelijke is gekluisterd en was oorspronkelijk geschapen als iets dat vrij kon werken. Daarom betekent nu zijn onmacht, zijn krachteloosheid en zijn gekluisterde toestand onuitsprekelijke kwellingen voor het geestelijke, die het veeleer weerstrevend inplaats van gewillig maken zich onder GOD's Wil te buigen.

En de mensheid is in het bezit van een vrije wil en gaat deze kwellende toestand tegemoet. Zij zou nog voldoende tijd hebben dit noodlot van zich af te wenden, maar deze toestand is door geen enkele voorstelling van mensen die weten, bevattelijk of duidelijk te maken. Het geloof in een vergelding en het voortleven van de ziel ontbreekt haar geheel, waardoor ook met onderrichting niets bereikt kan worden. En daarom is de nood onuitsprekelijk groot waarin de zielen van de meeste mensen zich bevinden.

Nog is de mens "heer" over de schepping. Hij staat er in zekere mate boven en kan zich de schepping ten nutte maken naar zijn wil. Maar eens zal hij zelf weer een stukje schepping zijn, aanvankelijk een dood onbewegelijk ding dat benut kan worden maar ook onbenut kan blijven voor ondenkbaar lange tijd. Eens zal hij ver achter staan bij wat hij nu is. Er zal een eindeloos lange tijd vergaan tot hij zich weer opwaarts ontwikkeld heeft tot mens, tot het wezen dat met een vrije wil begaafd is en de kracht bezit deze wil te gebruiken.

Door hoeveel periodes het geestelijke echter moet heengaan, hoeveel kwalen het moet dulden en welke bezigheden het in gebonden toestand moet uitvoeren kan een mens niet begrijpen - en is daarom voor hem ongelooflijk. - En toch draagt hijzelf de verantwoording voor het lot van zijn ziel na de dood.

Nog heeft hij de mogelijkheid om werken van liefde te verrichten die dit bittere lot van hem afwenden, nog heeft hij de gelegenheid kennis te nemen van GOD's Wil door het aanhoren van het goddelijke Woord. En als hij deze wil nakomt verandert het wezen geheel - en maakt hij aanspraak op een toestand van licht en op de vrijheid na zijn lichamelijke dood. Nog kan de mens zijn verstand gebruiken en nadenken over zichzelf, Zijn Schepper van eeuwigheid en zijn aardse levensdoel. En als hij maar wil zal hij ook kunnen geloven.

GOD wendt Zich met Zijn genade tot alle mensen en geeft hun een duwtje om de juiste richting in te gaan en de juiste weg te kiezen. Biedt de mens geen tegenstand dan laat hij zich op de juiste weg zetten, en het ware doel is hem verzekerd.

Maar GOD respecteert ook de weerstand, d.w.z. HIJ dwingt de mens niet tegen zijn wil. Maar daartegenover draagt de mens ook de verantwoording voor zijn ziel, en hij bereidt haar het lot dat uitermate kwellend is. Zij moet tot haar onuitsprekelijk verdriet de weg van de hernieuwde kluistering

gaan, want de genade van GOD mag niet afgewezen worden omdat dit ook een afwijzen van Zijn Liefde betekent. Het is derhalve verwijdering van het geestelijke van GOD af, inplaats van nadering tot HEM, wat bedoeling en einddoel van het aardse leven is.

In de eindtijd bewandelen maar weinig mensen de juiste weg. En daarom is de nood reuzegroot en vereist dringend hulp. Daarom moet van de zijde der dienaren van GOD op aarde van het verschrikkelijke lot gewag gemaakt worden dat de menselijke ziel te wachten staat, als zij zichzelf niet verandert in de laatste tijd vóór het einde. Het einde moet hun steeds weer voorgesteld worden als vlak bij, want de tijd gaat snel en de grootste inspanning is geboden voor de ondergang nog zielen te redden die zulke vermaningen en waarschuwingen aannemen, en hun wil naar het goede keren. Want de dag zal onverwachts komen en ontelbaar veel mensen in het verderf storten, in de dood, d.w.z. in een gebonden toestand waaruit zij zich pas na een eindeloos lange tijd kunnen vrijmaken. Mensen, laat u toch waarschuwen, want het gaat om de eeuwigheid. Het gaat om uzelf, om uw zielen die in het grootste gevaar zijn en toch nog gered kunnen worden, als u van goede wil bent.

Amen

Scheppingen van de nieuwe aarde

De nieuwe aarde - Scheppingen - Het paradijs

B.D. No. 4369

10. juli 1948

De nieuwe aarde zal weer gevormd zijn in overeenstemming met de oneindige liefde van God en Zijn niet te overtreffen wijsheid. Alle scheppingen zijn weer dragers van het geestelijke dat zijn onderbroken ontwikkelingsgang nu kan voortzetten en ook tot de snelste beëindiging kan brengen. Want de materie heeft een minder lange bestaansduur. Dat wil zeggen: ze is eveneens in voortdurende verandering. Het ontstaan en vergaan wisselt in kortere tijd en bijgevolg kan het geestelijke zeer snel de vorm verlaten en de eerstvolgende vorm betrekken. En weer is het de taak van elk afzonderlijk scheppingswerk de instandhouding van andere scheppingen te dienen. De mensen van de nieuwe aarde zullen, in overgrote wil om lief te hebben, onophoudelijk bezig zijn en bijgevolg ook alle scheppingswerken nodig hebben, zodat deze hun dienende taak geheel en al kunnen vervullen. Bovendien zal ook de materie als zodanig geen groot weerstandsvermogen bezitten, uitgezonderd de harde materie van de basisschepping die - daar ze het aan God weerspannige geestelijke bevat dat veroordeeld werd tot de hernieuwde kluistering - een bijna onverwoestbare massa is die weer eindeloze tijd nodig zou hebben om op te lossen, wanneer God niet in Zijn grote barmhartigheid het vrij worden versnelde volgens een wijze opzet om dit geestelijke te verlossen. Op de nieuwe aarde kan de vormverandering van het geestelijke sneller gaan, omdat de mensen al een graad van rijpheid hebben, waarbij ook het nog gebonden geestelijke in de dieren- en plantenwereld zich vrijwillig aan hen onderwerpt. Het voelt de liefde van de mensen en geeft daarom veel gemakkelijker de weerstand op. Het dient hen vrijwillig - al is het ook onder de wet van moeten - en gaat daarom eveneens sneller opwaarts. En zo is de materie op de nieuwe aarde ook vlugger vergankelijk. Dat wil zeggen: het ontstaan en vergaan van steeds nieuwe scheppingen volgt elkaar snel op, maar daarom zijn ook alle scheppingen bijzonder bekoorlijk om aan te zien en ze maken de mensen gelukkig in hun veelzijdigheid en vormen die het oog verblijden. Wie de oude aarde nog heeft bewoond, dus op de dag van het oordeel hoorde bij hen die zijn opgenomen, kan zich niet genoeg verbazen over de afwisseling en de heerlijkheden van de nieuwe aarde. En het is voor hen een waar paradijs, omdat alleen goede krachten aan het werk zijn en elke beïnvloeding door krachten die van God zijn afgekeerd, onmogelijk is. Deze mensen zullen het beste de wonderen van God in hun volle omvang kunnen beseffen en waarderen, want ze hebben de oude aarde met al het goede en slechte nog in hun geheugen. De volgende generaties zullen alleen maar horen over de oude aarde. En hoe verder de tijd vordert, des te vanzelfsprekender beschouwen ze de scheppingen van de nieuwe aarde. En dus verflauwt dan ook de liefde voor God, hoewel er een lange tijd overheen gaat, waarin de nieuwe aarde nog een paradijs kan worden genoemd, waar liefde onder de mensen heerst en God zelf onder de zijnen vertoeft. Deze tijd mee te maken is waarlijk ook het moeilijkste leven op aarde waard. Want God zelf heeft de mensen grenzen gesteld. Hij zal Zijn stam op zich gericht houden en tot aan het einde van deze aarde getrouw leiden door leed en nood heen. En Hij zal de tijd verkorten, opdat de zijnen gelukkig worden. Doch alles zal vergeten worden door de bewoners van de nieuwe aarde, want de gelukzaligheid weegt duizendvoudig op tegen de tijd van rampspoed. En steeds weer moet daarom de aanmaning aan de mensen worden toegevoegd: Houd vol en blijf God trouw. Hij zal het u eeuwig lonen en Zijn liefde zal u kracht geven als u die nodig hebt.

Amen

Al het geestelijke dat in staat is zich te ontwikkelen, zal zijn weg van ontwikkeling voortzetten, ook wanneer het einde van deze aarde is gekomen, wanneer een totale omvorming hiervan heeft plaatsgevonden, terwijl het geestelijke dat bewezen heeft niet in staat te zijn de laatste fase van ontwikkeling af te leggen, weer wordt teruggeplaatst en de gang van ontwikkeling nogmaals moet gaan volgens goddelijke wet, die al het geestelijke in die toestand verplaatst die past bij zijn graad van rijpheid.

En zo is er wel een tijdperk van ontwikkeling beëindigd, maar de kringloop van ontwikkeling is niet onderbroken.

Het zich nog in gebonden wil bevindende geestelijke gaat voortdurend opwaarts en ook de mens kan in vrije wil opwaarts gaan en zich definitief bevrijden uit de vorm.

Doch hij kan ook op grond van zijn vrije wil wegzinken en hij moet dan weer van onder af aan opwaarts gaan. De verlossing van het gevallen ondervindt geen onderbreking, ook niet wanneer de aarde voor een keerpunt staat, geestelijk en ook aards.

De goddelijke ordening die door de vrije wil van de mens aanmerkelijk werd verstoord, wordt alleen hersteld. Alles wordt alleen daarheen verplaatst, waar het volgens zijn rijpheid thuishoort. Het nog in de vorm gekluisterde geestelijke in de verschillende scheppingswerken, ondergaat dus eveneens een verandering van zijn verblijfplaats en dat vereist ook een oplossing van de zichtbare scheppingswerken en een doen ontstaan van een nieuwe aarde.

Dit is voor de mensen niet geloofwaardig en toch zal het plaatsvinden volgens Gods raadsbesluit, dat altijd de positieve ontwikkeling van het geestelijke ten doel heeft, dat uit de diepte omhoog, bij God, moet geraken. Zou het geestelijke in het stadium van de vrije wil - als mens - geheel in Gods ordening leven, dan zou er nooit meer een totale verandering van de aarde nodig zijn, omdat dan het positieve ontwikkelingsproces zich volgens plan zou voltrekken en een verlossing van al het geestelijke zeer snel zou kunnen plaatsvinden. Maar de vrije wil van de mens handelt zo vaak tegen de goddelijke ordening in, dat daardoor de hele ontwikkelingsgang van voorheen in gevaar komt en er steeds weer een gewelddadige ingreep van God nodig is om het uit de ordening geraakte weer in de juiste richting te leiden.

En dit betekent steeds het einde van een verlossingsperiode en het begin van een nieuwe. Het betekent steeds een omvorming van de aarde, dus ook een vergaan van alle scheppingswerken en het ontstaan van geheel nieuwe scheppingen.

Het betekent een vrij worden van het in de harde materie gekluisterde geestelijke en een opnieuw binden in aanzienlijk versoepelde vormen, die nu ook de positieve ontwikkeling van dit al eeuwige tijden gevangen gehouden geestelijke op gang brengen, wat dus door dit geestelijke dankbaar als verlichting wordt ervaren. Zo'n omvorming van het aardoppervlak betekent voor al het geestelijke een vooruitgang, alleen niet voor het in mensen belichaamde geestelijke dat gefaald heeft doordat het zijn wilsvrijheid misbruikte en voortdurend naar omlaag in plaats van naar boven streefde gedurende zijn leven op aarde. Dit geestelijke wordt daarheen verplaatst, waar het begerig naar verlangde. Het wordt harde materie. Het wordt gekluisterd door wat al zijn streven en begeerten gold.

Het is een rechtvaardige vereffening voor de buitengewone genade van de vrijheid in de belichaming als mens. Want de mens veronachtzaamde deze genade en gebruikte deze in verkeerde zin, zodat hij zich meer en meer van God verwijderde, ter wille van de materie die hem nu als loon ten deel valt.

En dat u mensen voor het einde van een verlossingstijdperk staat, wordt u steeds weer nadrukkelijk voorgehouden.

In alle liefde doet God u het weten toekomen over alle samenhang, over oorzaak en gevolg, over de gevolgen van een goede als ook van een verkeerde levenswandel.

Hij doet u dit weten toekomen door Zijn woord. En met goede wil zou u het ook kunnen geloven.

Maar Hij kan u niet dwingen Zijn woord als waarheid aan te nemen.

Alleen de vrijheid van uw wil bepaalt uw geloof. Hij bepaalt uw denken, willen en handelen, maar daarom ook uw lot na de omvorming, dat waarlijk heerlijk kan zijn in het paradijs op de nieuwe aarde, maar u ook onuitsprekelijke kwellingen kan opleveren als u opnieuw gekluisterd wordt in de materie, in overeenstemming met uw wil en uw liefde.

Amen

Geestelijke scheppingen in het hiernamaals

De geestelijke wereld - Paradijselijke staat

B.D. No. 1812

15. februari 1941

De dood van het lichaam is de afsluiting van het aardse bestaan en het begin van het leven in de eeuwigheid. Dit zijn twee totaal verschillende werelden.

De ene die deel uitmaakt van het verleden en ook in zich vergankelijk is, dat wil zeggen aan voortdurende omvorming onderhevig, is de wereld van de zichtbare en tastbare scheppingswerken van God. Een wereld die materie is, in tegenstelling tot de wereld van het hiernamaals, waar materiële scheppingen niet bestaan, maar die alleen nog de onvolmaakte wezens als gedachten voor ogen staan tot aan het moment van definitieve overwinning. Het vleeselijke lichaam had aardse, dat wil zeggen materiële scheppingen nodig, daar het zelf eveneens zo'n schepping was. Maar zodra het vleeselijke omhulsel wegvalt en de ziel overgaat in het geestelijke rijk, is ze volledig onafhankelijk van zichtbare scheppingswerken, wanneer ze een zekere graad van rijpheid heeft bereikt. De wereld van nu is een wereld van wensen.

Iedere ziel treft dat aan, wat ze begeert. En dus zal het leven in de eeuwigheid voor de mens een paradijselijke staat zijn, vooropgesteld dat de ziel in het paradijs zou willen vertoeven. Want ze kan evenzo dat begeren, wat nog heel menselijk aards is. Maar dan is de toestand niet paradijselijk te noemen, want aardse begeerten schakelen zoiets uit. In hogere sferen echter wordt aards- materieel niets meer begeerd, maar beschouwd als deel uitmakend van het verleden en in plaats hiervan wordt alleen geestelijk goed nagestreefd. Maar geestelijk goed is voor het eerst de krachtstroom die het wezen in de eeuwigheid aanmerkelijk gewaarwordt en als bevorderlijk voor zijn vooruitgang inziet en waar het vurig naar verlangt. In deze wereld is niets tastbaar of stoffelijk zichtbaar, maar alleen voor het geestelijke oog zichtbaar. Dat wil zeggen: alles bestaat uit "geestelijke substanties". Het is alleen in het gevoelsleven kenbaar. De graad van liefde van het wezen zal in zekere zin de sferen bepalen die de nieuwe verblijfplaats van de ziel nu is. Want als de ziel gewillig is te geven, ontvangt ze ook. En nu is ontvangen en geven voor het wezen een gelukkig makende bezigheid. Het begeert niet iets tastbaars. Integendeel, alleen iets kostelijks, wat in het gevoelsleven tot uitdrukking komt. En dus is het leven in de eeuwigheid een gestadig toestromen en uitdelen van goddelijke kracht. Er wordt alleen geestelijks begeerd en ontvangen en het gevoelsleven wordt tot onvoorstelbare diepte ontwikkeld, zodat de gelukzaligheid steeds grotere omvang kan aannemen. Er doet zich dus noch stilstand, noch achteruitgang voor van datgene, wat wezen van het eeuwige leven is: de eeuwige heerlijkheid.

Amen

Verschillende sferen in het geestelijke rijk

B.D. No. 3316

3. november 1944

Onmiddellijk na de lichamelijke dood verlaat de ziel het lichaam en zweeft weg in het geestelijke rijk, dat naar mate van haar staat van rijpheid heel dichtbij of ver van de aarde verwijderd kan zijn. Dit is niet ruimtelijk te verstaan, maar de afstand ontstaat door de verschillen tussen de sferen, ofschoon ze alle tot het geestelijke rijk behoren omdat ze terzijde van en buiten de aardse stoffelijke wereld liggen. En de ziel die nog onrijp is, heeft wat de tijd betreft nog een zeer lange weg te gaan voordat zij in de lichtsferen aankomt.

Een voltooide ziel daarentegen is bliksemsnel na haar lichamelijke dood in deze sferen overgeplaatst. Want zij heeft geen tijd of ruimte nodig om de afstand van de aarde tot in de lichtsferen te overwinnen. Alleen de kracht die haar staat van rijpheid de ziel heeft opgeleverd is voldoende. De

onvolkomen zielen daarentegen kunnen niet zo snel van de aarde scheiden, omdat zij nu eenmaal krachteloos zijn om zich opwaarts te verheffen en tevens ook nog met hun zinnen aan aardse dingen gebonden zijn. Zij willen niet van de aarde weg en blijven zodoende nog een lange tijd in de nabijheid van de aarde, meestal in de omgeving die zij tijdens het leven hun eigendom noemden.

Derhalve ervaren zij ook niet direct de overgang van het aardse naar het geestelijke rijk, want hun verblijfplaats lijkt hun nog aards - en daarom zijn die zielen zich vaak niet bewust dat zij geen lichamelijk leven meer hebben. Maar het bevreemd hen dat zij met de mensen op de aarde geen contact meer kunnen maken, dat zij zich geen gehoor kunnen verschaffen en er door de mensen geen aandacht aan hen wordt besteed. En deze situatie brengt hen langzaam tot het besef van hun toestand waardoor zij inzien dat zij niet meer op de aarde zijn, maar aan gene zijde ervan in het geestelijke rijk.

Zolang de ziel nog werelds gezind is kan zij zich echter niet uit deze omgeving verwijderen. Zij is nog aan de aarde gebonden en dit is voor haar een pijnlijke toestand, want alles wat zij begeert of denkt te bezitten is voor haar onbereikbaar. Zij moet nu langzaam haar verlangen naar aardse goederen overwinnen en pas als dat haar gelukt is, verwijdt zij zich meer en meer van de aarde. De sferen nemen andere vormen aan en het oog ziet geen aardse maar geestelijke scheppingen, al naar de staat van rijpheid van de ziel. Het geestelijke oog van de ziel is in staat geestelijke dingen te aanschouwen die het onvolkomen wezen niet kan zien, ofschoon die toch aanwezig zijn.

Overlijdt echter een rijpere ziel op aarde, dan is zij direct in staat in het geestelijke rijk haar omgeving te onderscheiden, omdat het geestelijke oog deze bekwaamheid heeft ingevolge de rijpheid van haar ziel. Zo'n ziel zal ook zielen herkennen die haar ontmoeten in het hiernamaals, terwijl omgekeerd de onrijpe zielen dat niet kunnen. Zij herkennen alleen zielen die evenzo in de duisternis verkeren, die zich dus in een zelfde onvolkomen toestand bevinden. Maar lichtvolle wezens zijn voor hen onzichtbaar en zelfs als die hen benaderen en hun licht verhullen - herkennen zij deze niet.

Het geestelijke oog opent zich pas bij een bepaalde graad van rijpheid, dan echter is er ook licht om de zielen, terwijl geestelijke duisternis die zielen omringt die niets schouwen kunnen omdat bij hen het geestelijke gezichtsvermogen nog gesloten is. Maar aardse dingen staan hun, door hun verlangen er naar, zichtbaar voor ogen, het zijn echter maar hersenschimmen die in werkelijkheid niet bestaan, maar hun door het verlangen van de ziel verschijnen en net als schaduwbeelden vergaan zodra de ziel ze wil pakken en gebruiken. Want door hun vergankelijkheid moet de ziel inzien dat zij iets hogers moet nastreven dan aards vergankelijke goederen. Zolang dus de ziel nog zulke dingen begeert zullen de lichtwezens haar ook niet benaderen, want materieel gezinde zielen schenken aan de woorden van de lichtwezens geen gehoor, als dezen hun het evangelie willen brengen. Aan hen kan in deze toestand alleen door het gebed van een mens hulp worden gebracht, dan pas keren zij zich van de materie af en zoeken in het geestelijke rijk er iets anders voor in de plaats.

En dan komen hen ook hulpvaardige wezens tegemoet die hen onderrichten en hun de weg naar boven wijzen. En hoe gewilliger zij de onderrichtingen van de lichtwezens aannemen, des te eerder wordt hun het geestelijke oog geopend en zijn zij aan de duisternis ontrukkt. Zij zijn dan in sferen binnengegaan waar zij licht mogen uitstralen.

Zij hebben dan de weg afgelegd die kort maar ook een zeer lange tijd kan duren, al naar de hardnekkigheid waarmee de ziel de stoffelijke goederen nastreeft en die hen zolang aan de aarde bindt totdat deze begeerten overwonnen zijn. Pas dan zullen zij door de lichtwezens vertrouwd worden gemaakt met de zuivere waarheid om dan in het hiernamaals te kunnen werken voor het rijk van GOD, waarin de ziel haar kennis nu doorgeeft aan behoeftige zielen die nog in de duisternis van geest verkeren.

Amen

De wereld met alle voor jullie zichtbare scheppingen dient slechts dit ene doel, het terug voeren van het eertijds van God afgefallen geestelijke, dat in ontelbare afzonderlijke substanties of geestvonken in deze scheppingen verbannen is, om zich in voortdurende wisseling van zijn verblijf, in steeds veranderend uiterlijk omhulsel weer langzaam positief te ontwikkelen, tot een zekere graad van rijpheid, die dan de belichaming van dit geestelijke als ziel in de mens mogelijk maakt, in welke nu de laatste terugkeer tot God uit vrije wil moet plaatsvinden.

Het is waarlijk een eindeloos lange weg, die het geestelijke gegaan is vóór de belichaming als mens, het is een weg, die in grenzenloze kwelling van kluistering begon en kluistering bleef voor eindeloos lange tijd, tot dan de boeien versoepelden en steeds lossen werden, doch steeds voor het geestelijke een toestand van gebondenheid bleef, waaruit de mens zich echter verlossen kan, wanneer hij dat wil.

Jullie mensen zijn dus met jullie ziel door al deze voor jullie zichtbare scheppingen heen gegaan, en jullie zijn nu in het laatste stadium van jullie ontwikkeling op aarde aanbeland. Jullie hebben hier alleen nog jullie laatste opdracht te vervullen, om dan, van alle aardse boeien ontdaan, weer het rijk te bewonen dat jullie eens uit vrije wil verlaten hebben door jullie verzet tegen God. En deze laatste opgave voor jullie op aarde is, in vrije wil jullie volledig schikken naar de eeuwige Godheid, omdat jullie eertijds tegen God in opstand kwamen in liefde te dienen, omdat jullie destijds in liefdeloosheid wilden heersen weer volkomen te worden door de liefde, omdat jullie je zelf van alle goddelijke eigenschappen hebben beroofd door jullie zonde tegen God. Jullie moeten weer vol licht en kracht worden, zoals jullie dat waren vanaf het eerste begin.

Want jullie zijn in alle volkomenheid uit God voortgekomen wezens, die echter gespeend zijn van elk inzicht in hun zijn, omdat ze verstoken zijn van alle liefde, omdat ze zich verwijderden van God en zodoende niet meer met Zijn liefde doorstraald konden worden, omdat elke weerstand tegen God ook de straling van Zijn liefde onwerkzaam laat worden, ofschoon God's liefde voor zijn schepselen eeuwig niet ophoudt. Het ontwikkelingsproces uit de diepte naar omhoog vindt plaats in alles en door alles, wat jullie zien.

En zodoende is jullie in het kort de zin en het doel van de schepping verklaard en ook de zin en het doel van jullie leven op aarde. Jullie mogen en moeten dit weten, om bewust het laatste doel op aarde na te streven, zoals jullie echter ook op de hoogte moeten zijn van Degene, Die jullie aller God en Schepper is, maar Die door jullie als Vader gezien en geliefd wil worden, om jullie nu de kracht van Zijn liefde te kunnen laten toestromen in die mate, dat jullie je oorspronkelijke toestand weer bereiken, dat jullie als Zijn kinderen het leven op aarde beëindigen en tot Hem terugkeren in jullie Vaderhuis, om met Hem en vanuit Zijn wil nu te kunnen scheppen en werken, zoals het jullie bestemming is in eeuwigheid.

Om jullie mensen nu naar dit weten, dit inzicht te voeren, spreekt Hij Zelf jullie aan, Hij laat jullie Zijn Woord vernemen, en Hij onderricht jullie door Zijn Woord, Hij geeft jullie Zijn wil in overweging, waarvan de vervulling jullie onvermijdelijk weer de graad van rijpheid binnen oplevert die jullie vrijwillig opgegeven hebben. Hij verlangt slechts de omvorming van jullie wezen naar liefde. Als jullie deze wil van Hem vervullen, dan is ook jullie positieve ontwikkeling gewaarborgd, dan vervullen jullie je aardse opdracht, dan is de weg uit de diepste diepte naar boven met succes afgelegd, zodat jullie weer verenigd zijn met God, van Wie jullie je destijds afgescheiden hebben, en dat jullie nu verenigd blijven met Hem tot in alle eeuwigheid.

